ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரான

நம்மாழ்வார் சிஷ்யரான

ஸ்ரீமதுரகவிகள் அருளிச்செய்த

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு.

மூலமும்,

பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யானமும்,

அப்பிள்ளா ரருளிச்செய்த

அரும்பத வ்யாக்யானமும்.

இவை

சித்திரகூடம் - கந்தாடை

திருவேங்கடாசாரியரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ - பு[illegible]செட்டியாரவர்களால்

தங்கள்

கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

[illegible]மாதி வருஷம் ஐப்பசி[illegible]

சென்னபட்டணம்.

[illegible]stered [illegible]

[illegible]பாருக்கே

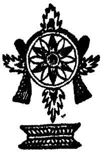 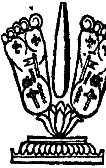

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

மதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு.

அரும்பத விளக்கம்.

திருமந்த்ரார்த்த ப்ரதிபாதகங்களான திவ்ய ப்ரபந்தங்களை வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிற பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை தம்முடைய பரமக்ருபையாலே *வேதத்துக்கோ மெனனுமதுபோ லுள்ளதுக்கெல்லாஞ் சுருக்காய திருப்பல்லாண்டுக்கும், *மந்த்ரமாம் பதம்போல சீர்த்த மதுரகவி செய்கலைக்கும், ததீயபதார்த்த ப்ரதிபாதகங்களான மற்றுமுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குமுள்ள தாத்பர்யங்களை யறிந்து எல்லாரு முஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம பற்றி, அதில் ததீயபதார்த்த ப்ரதிபாதகமான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் பொருளை யறிவிக்கக் கோலி,

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ப்ரஸ்தாவனம்.

"த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:" என்கிற படியே வேதாந்தாதி ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் யதாதிகாரம் விதிக்கிற வேதசாஸ்த்ரத்திலே நின்றார்கள் ருஷிகள்; அதாகிறது - வேதோபப்ருஹ்மண த்வாரத்தாலே சேதனருடைய குணாநுகூலமாக த்ரைவர்க்காதி க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களையும், பரம புருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷத்தையு முபதேசிக்கை.

வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தையும் ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யத்தையும அருளிசெய்யவே, ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யம் அர்த்தஸித்த மாகையாலே ப்ரதமம் வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (த்ரைகுண்யத்யாதி - இருட்டறையாருடைய ஸ்ரீமதுரகவிகள்) என்னுமளவும். (இனி) இத்யாதி வாக்யங்களில ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யமென்று கண்டுகொள்வது. அதில் வக்த்ருவைலக்ஷண்ய ஸித்த்யர்த்தமாக ருஷிகளுக்கு மாழ்வார்களுக்கு முள்ள வாசியை யுபபாதிக்கிறார் (த்ரைகுண்யத்யாதி) "[illegible] ண்ய, ஸ்தாநேஸ்தாபலி, [illegible] ஸாஸ்த்ரம். த்ரிவிஷயா வேதா:" என்றிறே ஸாஸ்த்ரம். இதையுட்கொண்டு (யதாதிகாரம் விதிக்கிற) என்றது. மேல் வாக்யவிவரணம் (அதாகிறதித்யாதி.) இப்படி யுபதேசித்தார் களோவென்ன, ருஷிகளிற்றலையான [illegible]

"ப்ராஜாபத்யம் ப்ராஹ்மணாநாம்" என்று தொடங்கி, "ப்ராஹ்மம் ஸந்ந்யாஸிநாம் ஸ்ம்ருதம்" என்று கேவலாமுஷ்மிகாநுஷ்டானங்களே ஐஶ்வர்ய விசேஷங்களுக்கு ஸாதனமாக வுபதேசித்து, "யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணாம்" என்று - கைவல்யநிஷ்டருக்கு ஆத்மப்ராப்தியை யுபதேசித்து, "ஏகாந்திந: ஸதா ப்ரஹ்மத்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே । தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்று நித்யஸத்த்வஸ்தர்க்கு பகவத்ப்ராப்தியை யுபதேசித்தானிறே ஸ்ரீபராசரபகவான். இந்த ருஷிகளிற் காட்டில் ஆழ்வார்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; வேதாந்தார்த்தமாய் உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்ப்ராப்தியிலே நிஷ்டராய், பிறர்க்குபதேசிக்கு மிடத்திலும் சாஸ்த்ரஸித்தமான வைஶ்வர்யாதிகளையும் த்யாஜ்யமாக வுபதேசிக்கு மவர்களிறே. இவ்விலக்ஷண புருஷார்த்தத்தினுடைய காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தளவிலே வரப்புகுகின்றார் ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

ரானே சொன்னானென்று காட்டுகிறார் (ப்ராஜாபத்யமித்யாதி) ப்ராஜாபத்யம் - ப்ரஜாபதிலோகம்; ப்ராஹ்மம்—ப்ரஹ்மலோகம். "ஏடுநிலம்" "அண்டக்குலம்" என்கிற பாட்டுக்களையும் "ஒருநாயகம்" முதலான திவ்யஸூக்திகளையும் நோக்கி வாசியை யுபபாதிக்கிறார் (வேதார்த்தமித்யாதி.) ஆழ்வார்களிலு மிவருக்குண்டான ஏற்றங்காட்டுகிறார் (இவ்விலக்ஷணேத்யாதி) ததீய சேஷத்வத்தளவிலே—ததீயசேஷத்வ

இவர்க்கிவ்வேற்றம் வந்தபடி யெங்ஙனே யெனனில்; ஆழ்வார், *பொய்ந்நின்ற ஞானந்தொடங்கி, "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்னுமளவும் செல்ல வநுஸந்தித்தவிடத்தில் ஆழ்வார்தமக்கு புருஷார்த்த காஷ்டையாக ஸம்மதமான ததீயசேஷத்வத்தைப்பற்றுகிறார். "ஆசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமே ஸாத்விகருக்கு பரிக்ராஹ்யம்" என்னுமிடம் மஹாபாரத ஸாரமான ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலே சொல்லிற்றிறே; ஸ்ரீபீஷ்மர் பக்கலிலே ஸகலார்த்தங்களையும் குறைவறக்கேட்ட யுதிஷ்டிரன், "இவர், தமக்கு ஸ்ரேஷ்டமாக ஸ்வீகரித்த தத்வஹிதங்களே நமக்கு ஸ்ரேஷ்டம்" என்று நினைத்து, "கோ தர்ம: ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோ மத:" என்றுகேட்க, "ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம் தர்மோ(அ)திகதமோ மத:" என்று தன்னுடைய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தை யுபதேசித்தானிறே; திருபுராஷெவியாளா ப்ரமாண ப்ராபல்யத்தாலேயோ "எம்பெருமானே யாரூ யணீ

(ஆழ்வார்தமக்கு) முழுச்சொல்லு. (ததீயசேஷத்வத்தை) என்றவனந்தரம், மதுரகவிகள் என்று கூட்டிக்கொள்வது. ஆழ்வார்க்கு ஸம்மதமானால் இவர்க்கதைப் பற்றவேண்டுமோ வென்ன (ஆசார்யேத்யாதி.) ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலே சொன்னப்ரகாரமேதென்ன; (ஸ்ரீபீஷ்மேத்யாதி) "ஆசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமே பரிக்ராஹ்யம்" என்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாக வேறொன்று அருளிச்செய்கிறார். (திருப்பாணெ... ழியாரித்யாதி) [illegible]

யன் என்று நீங்கள்பற்றிற்று" என்ன, "அதுவொன்றுமன்று, எம்பெருமானார் காடிச்சால் மூலையில் தேவதையை யாச்ரயித்தாராகில், அதுவே யெங்களுக்கு மாச்ரயணீய வஸ்துவாகக் கடவது" என்றாள்; அந்தந்யாயத்தாலே ஆழ்வார், தமக்கும் தஞ்சமாக நினைத்திருக்கும் ததீயசேஷத்வத்தையே யிவரும் தமக்கு புருஷார்த்தமாக வ்யவஸிக்கிறார்.

இதுதான் ஸ்ரீமாயண புருஷர்களில ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பக்கலிலே அநுஷ்டானசேஷமாகக் காணப்பட்டது. எங்ஙனேயென்னில்; "வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ஸ்ரீராமாயணத்தில், ராமாயணபுருஷர்கள் நால்வரும் சதுர்வ்யூஹஸ்தாபநார்த்தமாக அவதரிக்கையாலே, நால்வரும் நாலர்த்தத்தை

மூலை—ஈசான்யதிக்கு; அவ்விடத்துக்கு தேவதை - ருத்ரன். அவனை யிப்படிசொன்னது பேர்சொல்லவும் அஸஹ்யமாகையாலே. உக்தத்தை ப்ரக்ருதோபயோகி யாக்குகிறார் (அந்த ந்யாயத்தாலே யித்யாதி.)

கீழ் ப்ரமாண முகத்தாலும் இதிஹாஸ முகத்தாலும் ஸாதித்த அர்த்தத்தில் அநுஷ்டானமுங் காட்டுகிறார் (இதுதானித்யாதி.) அநுஷ்டானசேஷம் என்றது - ஸதாசாரஸ்ரீமத்; இத்தால் செய்ததென்றபடி. ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானநுஷ்டானத்தாலுபதேசமானபடி யென்னென்ன; (வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தமாக) சதுர்வ்யூஹஸ்தாபனமாக நால்வருமவதரிக்கையாலே ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானது முபாதேயமென்று கருத்து. அதனை-

யனுஷ்டித்துக்காட்டினார்கள். "கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:" என்கிறபடியே அநுஷ்டிப்பிக்கைக்காக, "ஒருவன் சொல்லிற்றை யொருவன் செய்யக்கடவன்" என்கிற முறை வேறாகவழிந்து கிடக்கையாலே பித்ருவசந பரிபாலநாதிகளாலே ஸாமாந்ய தர்மத்தை யனுஷ்டித்தார் பெருமாள்; "பித்ருவசந நிர்தேசாத்," "கைகேய்யா வசநாச்" "ஸுக்ரீவவசநாச்", என்றிறே யிவரனுஷ்டானம். "நிருபாதிக சேஷியைக் குறித்து சேஷபூதன் கிஞ்சித்கரித்துத் தானுளனாகக்கடவன்" என்கிற விசேஷ தர்மத்தை யனுஷ்டித்தாரிளையபெருமாள்; "குருஷ்வ மாமநுசரம்," "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" "ஸஹ்ராதரம்" இத்யாதி; "ராஜ்யந்தவாப கேஷய அஹம் தேவ வஸாமயஹம் । ப்ரதிஜாநாமி தே வீர மாபூவம் வீர லோகபாக்" என்கிறபடியே நி

காம்பீர்யவுண, ப்ரஹ்ம: - வால்மீகி:, சுக்ராஹயத - ப்ரஹ்லிதஷ்டீநன். மற்றைமூவர்படியுமன்றிக்கே, ஸ்ரீபரதாழ்வான் படியை அநுஷ்டிக்கைக்கு நியாமகமென்னென்கிற சங்கையிலே, இதுவே பரமதர்மமென்று அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, தாரதம்யங் காட்டுகைக்காக ப்ரயோஜன கதனமெங பெருமாள் ப்ரகாசிப்பித்த அம்சமின்னதென்கிறார் (கர்த்தாவித்யாதி.) முறை—மர்யாதை. அநுஷ்டித்தாரென்கைக்கு ப்ரமாணங்கள் (பித்ருவசநேத்யாதி-) ராமாநுஜஸித்தாந்த ஸப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் (குருஷ்வமாமித்யாதி.) இளையபெருமாள் வ்ருத்தியைக்காட்டியும் ஸ்ரீபர

ஸ்வேச்சித்தடிமைசெய்கை யன்றிக்கே, "சேஷியுகந்த வடிமையே சேஷபூதனுக்கு கர்த்தவ்யம்" என்னு மிடத்தை யனுஷ்டித்தார் ஸ்ரீபரதாழ்வான். தன் செல்லாமையைப் பாராதே சேஷியுடைய ஹ்ருதயத்தைப் பார்த்து, "க்ருதாரோஹ ரயம் ஹ்ருஷ்டஃ" என்று ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே. [ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயம்] "ராக்ஷஸேந்த்ர வசோ ந" என்கிற படியே; உம்முடைய ரக்ஷணம்பண்ணுகை யன்றிக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். எனக்கு தாஸ்யம் ஸ்வரூபமானாலும் உம்மாலென்னை மீறவொண்ணாதுகாணும். [ஸஹம் வேலேவ ஸாகர:] கடலுக்குக் கரை சேஷமா யிருக்கச் செய்தேயும் கரையை யதிக்ரமிக்க மாட்டாதிறே கடல்; அப்படியே "நீர்பெரியீர்" என்று உம்மாலென்னை விஞ்ச

தாழ்வானுடைய அனுஷ்டானத்துக்கு வைலக்ஷண்யங் காட்டுகைதாக, இளையபெருமாள் படிக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (ராஜ்யஞ்சேத்யாதி.) ப்ரதிக்ஞாஸ்மரணபூர்வகமாக வ்யாக்யானம் (ராஜ்யமித்யாதி) சகாரத்தை அநுக்தஸமுச்சயமாக்கி அர்த்தம் (ரக்ஷேத்யாதி.) "தவராஜ்யஞ்ச ரக்ஷேயம்" என்கையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யந்தோன்றுகையால் சேஷபூதனை நீ யென்னை ரக்ஷிக்கையாவ தென்னென்கிற சங்கையிலே, ரக்ஷேயம்-என்கிற வினைக்கு ஆவச்யக கார்யகர ப்ரவர்த்தன நிமந்த்ரணத்திலே யாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி.) மீறவொண்ணாது — அதிக்ரமிக்க வொண்ணாது. ரக்ஷியாதே போகை யென்கை. இதுக்கு உபபத்திபரமான ஸூக்தாநுஸந்தானத்துக்கு

வொண்ணுதுகாணும். [ப்ரதிஜாநாமி] நானிப்படி ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறேன் [தேவீர] ஒருகோழை முன்னேயோநான் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிற்று; ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினால் அத்தைத்தலைக்கட்டித் தரவல்ல ஆண்பிள்ளைத் தனமுடைய வும்முடைய முன்னே யன்றோ. [ராஜஸுவஷ்] இப்படிச்செய்திலே னாகில், உம்முடைய சந்நிதியில் வஸிக்கப் பெருதொழி கையு மன்றிக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்திலும் வஸிக்கப் பெருதவனாகிறேன். [வீரலோகஸாக்] உம்மை முடிசூடி யனுபவிக்கப் பாரித்து அது பெருதே

ஸாவம் (கடனுக்கித்யாதி வாக்யத்வயமும்.) ராம என்றுதே, "வீர" என்றதற்கு ப்ரதிஜ்ஞாநிர்வஹணம்பண்ணவில்லையோ வென்கிற சங்கா பரிஹாரபரமாக தாத்பர்யமருளிசசெய்கிறார் (ஒருகோழை இத்யாதிவாக்யத்தாலே) கோழை—ஸுவ தரன. இபபடி சக்ரவர்த்தியும் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணவில்லையோ வென்கிற சங்கைக்கு உத்தரமாக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி வாக்யத்தாலே) இதில் 'நொஜெநாஸஞ்வஷ்' என்றுகூட்டி அஸத்தாகக்கடவனென்று பொருளாக்கி, இதுக்கு தாத்பர்யம் (இப்படிச்செய்திலேனித்யாதி.) வர்த்திக்க பபெருதவனாகிறேன் என்கையாலே-அஸத்வனாகிறேனென று கருத்து. (வீரலோகஸாம்ருவெயஷ்) என்று கூட்டி, வீரபத த்தை சக்ரவர்த்தி பரமாக ஸாவம் (உம்மை இத்யாதி) யதா, "வீரலோகஸாக்மாஸவம்" என்று ஒருவாக்யமாய், ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணிச், செய்யுமத [illegible]ன் லோகமடையக் கடவனல்லேனென்று ஸாஹாய்யமாகையாலே, நானும்செய்

போனா வக்ரவதிந் புக்கலோகம்புகுகிறேன், என்கிற படியே நிவர்த்தித்தடிமைசெய்கை யன்றியே, "சேஷியுகந்தவடிமை செய்யக்கடவன்" என்னு மித்தை யனுஷ்டித்தார் ஸ்ரீபரதாழ்வான்; தன் செல்லாமையைப் பாராதே, சேஷியி னுடைய வாஜ்ஞத்தைப் பார்த்து, "ஶிரஸாஹார்யம் ஹ்ருஷ்ட:" என்று ப்ரீதி யோடே மீண்டானிறே; இப்படி யிருக்கிற விவனை யல்ல தீறியாதே யிருக்கையாலே, ஸர்வசேஷத்வ காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தை யனுஷ்டித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்; ஶத்ருக்நோ நித்யஶத்ருக்ந

யாவிடில் அவன் லோகத்தையடைந்து தேவர் ஸாந்நிதியி லும் ராஜ்யத்திலுமிராதே போகக்கடவே னென்று சபதம் பண்ணுகிறதாக தாத்பர்யம் மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதிவாக்யத்தாலே) புக்கலோகம்—புக்கக்கடவலோகம். "நைவஸ்வர்க்காக்ரமணே" என்ற விளையபெருமாளுக்கு வீரஸ்வர்க்கமனுஷ்டேயமாகையாலே, ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின வஸ்துதைப்பண்ணாவிடில் வீரஸ்வர்க்கத்தை யடையாதவனாகக்கடவே னென்ற சபதமிவர் ப்ரதிஜ்ஞைக்குச்சேராது; ஆகையாலே, உபாயன்புக்க லோகமென்று வ்யாக்யானஞ் செய்தாரொன்று கண்டுகொள்வது. இது சேஷியுகந்த வடிமையென்கைக்கு ஸூசகமென்னென்ன (தன்செல்லாமை யித்யாதி.) தனசெல்லாமை—ராமவிரஹம் ஸஹியாமை. உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் படியைக்காட்டுகிறார். (இப்படி யித்யாதி.) உக்தார்த்த ப்ரமாணம் (ஶத்ரு

தஹாநவஸ்யஸத்ருவொநிகூரஸத்ருவொநீதஸ்ய ததி வபுஷ்ருதம்". [மது தா] என்கிறவசனமான நிமேஷத்தாலே போகிறவிடத்தில் தனக்கொரு ப்ரயோஜன முண்டாயாதல, இங்கே மாதாக்களைக் கேள்வி கொள்ளுதல், அவனையொழிய ஜீவிக்க மாட்டாத படியாலே போனு னென்கை. [ராமலக்ஷ்மண] யு யாஜித்தழைத்ததவனை யாகையாலேபோக்கி லுமெஷ ஸௌஹ்ருதையு மவனுக்கு ; இவனுக்கல லுமெஷஸௌஹ்ருதய்ப போனுனென்கை. [ஸாகேத] சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, பெருமாளும் ராஜ்யத்தைப் புகட்டுப் போய், இளையபெருமாளும, "தொடர்ந்து அடிமைசெய்ய

த்யாதி) இநத ஸ்ரோகாயவணநபூ (மது தாவென்கிற என்று தொடங்கி, எம்பெருமானு ரருளிசசெய்தார்) என்னு மள வும். வாத்தமான நிமேஷசத்தாலே யிவருடைய மமன கர லமு மேகமாகத் தோன்றுகையாலே, ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான் மனத்துக்கு விளம்ப நிவ்ருதகி தோன்றுகையால விளம்ப ஹேதுக்களை வ்யாவகிருப்பிதது கொணடு, தந்நிவ்ருத்தியை யுபபாதிதது மமன ஹேதுவையும் சொல்லுகிருர் (மது தா வென்கிற இத்யாதி) குலம்—ஸூஹம்; யுபாஜிதகுலம் என் னுதே, "மாதுலகுலம்" என்றதுக்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய் கிறா (யுயாஜித்இத்யாதி.) அவனே - ஸாதாழ்வானே. "ஸஹ் ஸாணெ" என்கிற யாதுவையுட்கொண்டு ஸாதபக்ஷதாதர்யப் (சக்ரவர்த்யு மித்யாதி.) துஞ்சி—செத்து. 'ராஜ்யத்தைப் பு, கட்டுப்போய்' என்று, (துஞ்சி) என்றவனந்தரம் சொல்லு கையாலேஸ்ரீஸாதாழ்வான் ப்ரஸாதக்ஷகர்மஹேதுவவி"என்று

வேணும்" என்றுபோய், சத்ருக்நாழ்வானும் "நின்னை யல்லதறியேன்" என்றிருக்கும் தசையிலும் ராஜ்யத்தை ஸ்வீகரிக்கக்கடவ னென்றாயிற்று ஸ்ரீ வஸிஷ்ட பகவான் திருநாமம் சாற்றிற்று; "பரத இதி ராஜ்யஸ்ய ஹரஜ்ஞ:" என்றானிறே சதாநீகன். [தஹா] இருவரும் ராஜபுத்ரர்களாய் நக்ஷத்ரஸாம்யமு முண்டானால் பிரித்து முஹூர்த்தமிட்டுப்போகை ப்ராப்தமாயிருக்க அவன்போனதுவே முஹூர்த்தமாகப் போனானென்கை. "ஸௌம்ய தா" என்றதிலே அபிப்ராயமன்றோ

கொண்டு மீளுவரோவென்னும் தசையாலே ஸ்ரீ விதுரகூடத்தளவுஞ்செல்ல, பெருமாள் ராஜ்யத்தை யிவன்மேலே புகட்டுப்போன தப்போதென்று கருத்து. நின்னை என்றது— ஸ்ரீ பரதாழ்வானை. த்ரிகாலஜ்ஞனாகையாலேயிப்படி திருநாமஞ்சாற்றினானென்று கருதது. இப்படித் தாமருளிச்செய்ததற்கு ஸம்வாதங் காட்டுகிறார் (பரத இத்யாதி) ப்ரகாராந்தரேண வருகிறகாலஸாம்யசங்கையைபரிஹரித்துக்கொண்டு ஸமாதானம் (இருவரும் இத்யாதி) பாரதந்த்ர்யத்தாலே போனானென்றபடி. "புஷ்யே ஜாதஸ்து பரத:" "ஸார்ப்பே ஜாதௌ து ஸௌமித்ரீ" என்றவசனங்களை யுட்கொண்டு (நக்ஷத்ரஸாம்ய என்றது) இப்பாரதந்த்ர்ய "ஸௌம்ய தா" என்கிறவிடத்திற்றானே சொல்லலாமே என்று சங்கித்து, ஸாபேக்ஷந்யாயத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் (ஸௌம்யேத்யாதி.) அங்கு ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியும் இங்கு அஹங்கார நிவ்ருத்தியுமாகச் சொல்லுகைக்குக் கருத்து - முந்துற அஹங்கார நிவ்ருத்தி சொல்லி தத்கார்யமான மமதா நிவ்ருத்தி அபேக்ஷிதமாகையாலே,

"ததா" என்ற தென்னென்னில்; அங்கு - மமதாநி வ்ருத்தியைச் சொல்லிற்று; இங்கு - அதுக்காஸ்ரய மான அஹங்கார நிவ்ருத்தியைச சொல்லுகிறது; ஆ கையாலே புனருக்திதோஷமில்லை; சேஷத்வவிரோதி யிறே யிரண்டும். [ககநவம்] அவமில்லாதது இவ னுக்கேயிறே. அவமாவது-உத்தேஸ்யவிரோதியிறே. இவ்விடத்தில் அவமாவது-ராமபக்தி. இத்தைப்பாப மென்னப்போமோ வென்னில்; பாபத்தில் புண்யம் நன்றாயிருக்க மோக்ஷவிரோதி யாகையாலே புண்ய மும், "ஸர்வ [illegible]" என்று பாபசப்தவாச்யமாயிற்றிறே; ஆகையாலே, ஸ்ரதானு வ்ருத்தியாகிற உத்தேஸ்யவிரோதியாகில் ராமபக்தை

'ததா' என்றதற்கு ப்ரயோஜனம் ஸித்தியாதென்று கண்டு கொள்வது. மமதாநிவ்ருத்தி சொன்னாற்போதாதோ, அஹங் கார நிவ்ருத்திசொல்லவேண்டுமோவென்ன அருளிச்செய்கி றார் (சேஷத்வேத்யாதி.) லக்ஷ்யமாணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அதி னர்த்தத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு விவராகிறார் (அவ மில்லாத இத்யாதி.) அவபதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அவமா வதித்யாதி) அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்தி சொன்னபோதே பாபராஹித்யம் ஸித்தமன்றோ, ப்ருதக் சொல்லவேண்டுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (இவ்விடத்திலித்யாதி) ராமபக்தி உத்தேஸ்யமென்னலாயிருக்க, உத்தேஸ்யவிரோதியாக்கிச் சொ ல்லப்போமோவென்கிற சங்கையை அனுவதித்து த்ருஷ்டாந் தமுகேந பரிஹரிக்கிறார் (இத்தையித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே.)

ரத்தில் கால்தாழுமதுவும் பாபஹமித்தனையிறே; "ராமஸேது ஸமுத்ராகாஷீ:" என்று ராமாநுவ்ருத்திக்கு இடைச்சுவராகச் சொல்லிற்றிறே; ஸாதாநுவ்ருத் திக்கு இடைச்சுவரொன்றுமிடஞ்சொல்ல வேண்டாவிறே. [சத்ருக்நம்] பிள்ளைகளுடைய ஸந்நிவே சங்களைப்பார்த்துத் திருநாமம்சாற்றுகிற ஸ்ரீவஸிஷ்ட பகவான் பெருமாளை, கண்டாரை அழகாலே துவ க்க வல்லராகத் தோற்றுகையாலே "ராமன்" என் றும், இளையபெருமாளுக்கு கைங்கர்யமே நிரூபகமா கத் தோற்றுகையாலே "லக்ஷ்மணன்" என்றும் திருநா மஞ் சாற்றினாற்போலே, இவருடைய ஸந்நிவேசத் தைக்காணவே சத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படி யிருக்கையாலே "சத்ருக்நன்" என்கிறதிருநாமஞ்சாற் றினான். [நித்யசத்ருக்நம்] பாஹ்ய சத்ருக்களை யன்றிக்கே ஆந்தரசத்ருக்களான இந்த்ரியங்களை ஜயித் திருக்குமென்கை. அவ்விந்த்ரிய ஜயத்தினெல்லை எவ் வளவென்னில்;-"பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்" என்கிற ராமஸௌந்தர்யத்திலும் துவக்குண்ணு தொ

ஸௌந்தர்யத்தில் கால்தாழ்கையே (ராமஸேது) இது ஸாதாநு வ்ருத்திக்கு விரோதியென்னுமிடத்தைகிம்புநர் ந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறார் (ராமஸேதுஸமுத்ரஇத்யாதி.) இடைச்சுவர்—ப்ரதிப ந்தகம். அப்ராப்தவிஷயப்ராவண்யமாகிற அநிஷ்டத்தை யநா தியாக ஜநிப்பிக்கையாலே, நித்யசத்ருவென்று-இந்த்ரியங்க ளாக வருளிச்செய்கிறார்(பாஹ்யேத்யாதி) "சத்ருக்நோ நித்யசத்ரு க்ந:" என்றும், "ராமஸேவாநுவிஜயநு"என்றும் இருக்க, ஸௌந்தர்யத்தில் துவக்குண்ணாமைசொல்லக்கூடுமோ வென்ன

ழிகை. அதாகிறது – பெருமாளைப்பற்றும்போதும், தன்னுகப்பாலே யாதல், அவருடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே யாதலன்றிக்கே, "தனக்குசேஷியானவனுகந்த விஷயம்" என்று பற்றுகை. [நீத:] ராஜாக்கள போம்போது உடைவாள் மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன் கொண்டுபோகப் போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாநுரூபங்களோட்டை ஸம்யோகம் உபயநிஷ்டமா யிருக்குமிறே. அதுபோலன்றிக்கே ஜாதி குணங்களோபாதி போனான்.

அருளிச்செய்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி.) 'பரதமநுவ்ரதவான்' என்று சொல்லாமல 'பரதேந நீத:' என்று பரத கர்த்ருக நயனக்ரியா கர்மம் சொல்லுகையால 'ஸ்வதந்த்ர: கர்த்தா' என்று பரதாழ்வானுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வானுக்கு அஸ்வாதந்த்ர்யமும் தோற்றுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்களித்யாதி.) கீழ அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தி சொன்னபோதே பாரதந்த்ர்யம் ஸித்தமாகையாலே இப்பகுதிக்கு அஸ்வாதந்த்ர்யம விவக்ஷிதமென்று கருத்து. உடைவாள — அரைப புடைவையிலே சொருகுகிற ஆயுதம். உக்த பாரதந்த்ர்யத்தின் எல்லைநிலம் காட்டுவாராக, உக்தத்தை வ்யாவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு அதிலும் அதிசயங் காட்டுகிறா (த்ரவ்யத்துக இத்யாதி) உபயநிஷ்டமென்றது — உபயாதீனமென்றபடி. இத்தால் - அந்யதரரால் விடப் போகாதெனகை. நித்யஶத்ருக்ந: என்றதற்கு, பரதேந ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத: என்றாய், பரதனாலே பஹுமதனாய்ப் போனானென்று அர்த்தம் சொல்லுமளவில், கீழ்ச்சொன்ன கர்த்ருத்வபாரதந்த்ர்யாதிகளுக்கு விரோதமாகையாலே, ஸ்வப்ரீத்ய

[ஸ்ரீ திவ்யாஸூத்ரஸ்த:] "ஜ்யேஷ்டாநுவர்த்திக்ருதவ்ருத்தி"
என்று போனானல்லன்; "ஸுஹ்ருத்ஸம்விஜ்ஞாய பரிஷ்வஜ்ய"
என்று போன விளையபெருமாளைப்போலே, போன
விடத்திலே ஸர்வசேஷவ்ருத்தியும் பண்ணலாய"
என்று பாரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ த்வேஷிக்கபோ
னான். படைவீட்டிலிருந்தால் பலருமுண்டாகை
யாலே விழுக்காட்டோபாதியிறே ஸிஷ்ப்பது.
"நீத:" என்கையாலே - சேஷவ்ருத்தி லபித்தவ
யிருக்கக்கடவன்; ஸ்ரீ திவ்யாஸூத்ர: என்கையாலே -
ஸாபராநுபமான வ்ருத்தியிலே வைதந்த்ர்யயுக்த
மான யஜ்ஞங்களோடே கூடியிருக்கை; "படியாய்க
கிடந்துன் பவளவாய்காண்பேனே" என்றிறே அந்.

வாஸ்ரூத: என்று விவக்ஷித்து, ஸ்ரீ தியாலே சேர்க்கப்
பட்டானென்று அபிப்ராயமருளிச் செய்கிறார் (ஜ்யேஷ்டாநுவர்த்தி
த்யாதி.) இத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூப
மென்று கருத்து. நீத: என்று சொல்லியிருக்க, ஸ்ரீ தி
வாஸ்ரூத: என்று சொல்லக் கூடுமோவென்ன; அருளிச
செய்கிறார் (நீத இத்யாதி) (இருக்கக் கடவன) என்ற வா
க்யம் 'என்றபடி' என்று சேஷம். (இருக்கை) என்ற வா
க்யம் 'என்றபடி' என்று சேஷம். இதற்கு ப்ரமாணம்
(படியாய் இத்யாதி) [கீழ் 'அநக:' என்றதற்கு ஸௌந்தர்ய
தால் ராமஸங்க்ரஹிதனென்றபிப்ராயமாக்கி, இதற்கு ஹேதுவாக
'நித்யஸத்ரூபா:' என்றதை யுட்கொண்டு, இவ்விரண்டா
லும் பெருமாளிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வா னிடத்
தில் ஸௌந்தர்யாதிசயத்தோற்ற வ்யாக்யானம் செய்தருளினார்]
இனி, இவ்விரண்டு படித்தாலும் பாவநக ஸௌந்தர்யங்கள்

யுக்தர்வார்த்தை. "ஸநவம், நிதர்ஶஶத்ருவம்" என்று-பாவநகூத்தாலும், ஸௌஹார்த்தையாலு மவனையே பற்றினு னென்னவுமாம். "ஸநவம் நிதர்ஶஶத்ருவம்" என்றதுக்கு ப்ரயோஜன மென்னென்னில்; "ஸ்ரீ ஶத்ருவாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனுனபடி, அவனை யல்லதறியாத ஸ்ரீ பரதாழ்வானை யல்லது

பெருமாளிடத்திற் காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வா னிடத்திலே தோற்ற அபிஸந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஸநவ ஐத்யாதி) அநவபத்தால் ராமவிஷயத்தில் பாவநகூ ப்ரயுக்தமான மஹநீயதையாலே வருகிற ப்ரீதிரஹிதனென்று தோற்று கையாலே, பரதவிஷயத்தில் பாவநகாதிஶயந் தோற்று கிறதென்று கருத்து. 'நிதர்ஶஶத்ருவ:' என்று ராமஸௌந்த ர்யத்தில் கண்வையாமையென்கையாலே, இங்கு கண்வைத்தவ னுக்கு ஸௌஹ்ருதாதிஶயந் தோற்றுமெனறுகருத்து. 'ஸநவ:' என்றதுக்கு ராமஹர்ஷீத: எனறும், 'நிதர்ஶஶத்ருவ:' என்றதுக்குராமவிஷயத்தில் கண்வையானென்றும் †சொல் லககூடுமோ? "கதா நுஹாஸஶேஷாதி ஸாதெநஹோதநா । ஶத்ருவெநவீரேண கூயா ஸாவாநநத" என்கிற படியே பெருமாளுக்கு ஶத்ருவனிடத்தில் ப்ரீதியுண்டாகையாலே யிவருக்கும் அவரிடத்தில் கண்வைக்க வேண்டுகையாலே இவ்விரண்டு படித்துக்கும் பொருளில்லாமையால் ப்ரயோ ஜனமில்லையென்று முன்புள்ள முதலிகள்கேட்க; அதற்கு எம்பெருமானு ரருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியை, இங்கும் அந்த ஶங்கையை பரிஹரிக்க வேண்டுகையாலே, ஸ்வாமிகளாக வருளிச்செய்கிறார் (ஸநவ: என்றுதொடங்கி, அருளிச்செய்தா

† "ப்ரமேயமென்" என்றும் பாடம்.

வேறொன் றறியாதபடியானான்" என்று எம்பெருமானாருளிச்செய்தார். இதுவே ப்ரயோஜந மானால், சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே; ஆக, இப்படி ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வானைப்போலே யிருப்பா ரொருவராயிற்று ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

இனியிவருக்கு ததீயருசேஷ்வராமிடத்தில், ஸம்வத்ஸரசதத்திலே விஷயீகரித்தும், தத்விஷயத்

தொன்னுமளவும்.) ஈதபரிஹாரத்துக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானை யிட்டு பாஸுவாஸ்ரீத்தியுண்டாகிலும் நேரே ராமவிஷயத்தில பக்தி யில்லையென்றும், கண்வையானென்றும் தாத்பர்யம். (சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறேயென்றது) பெருமாளுக்கு நல்லனான ஸ்ரீபரதாழ்வானை யல்லது அறியாதிருக்கையாலே "ஸுநவஃ நித்யஶத்ருக்நஃ" என்று சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமென்றபடி; இத்தால்—ஈஶ்வர விஷயத்தில் கண்ணழிவற்றபக்தியுடையோர் அபிமாநத்திலே யொதுங்கி அவர் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மென்றத்யவஸித்திருந்தபேர், "திரிதந்தாகிலும்" என்கிற படியே ஈஶ்வரனுக்கு மிகவும் ப்ரியவிஷயராவ ரென்றதாயிற்று. ஆக விவ்வளவும் வர வக்த்ருவைலக்ஷண்யமருளிச்செய்தார். இனி, வைலக்ஷண்யாநந்தரம் கயநமுகேந ப்ரதிபாத்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இனி இத்யாதி.) (உசேஷ்வராமிடத்தில்) என்றதற்கு (அத்யவஸித்து) என்றதோடே ஸம்ஸ்வம். ஸம்வத்ஸரசதத்திதை என்றது-ஸம்வத்ஸரஸஹஸ்ரமுள்ள மாத்ரங்கொண்டென்றபடி. தத்விஷயத்திலே யிப்போதென்றது—இவ்விபூதியிலிருக்குங்காலம். ப்ராப்திதஶையில் என்றது - மோக்ஷதசையி லென்றபடி.

திலே யிப்போதவதரிப்பித்தும் பகவத்குணாநுஸந்தா நத்தாலல்லது செல்லாத தசையிலே "போஜ்யஞ்ச ஸர்வஸ்ய" என்கிறபடியே போதுபோக்குகைக்கு உசாத்துணையாயும், "யத்ர ஸ்ரீவைஷ்ணவாஸ் ஸந்தி தேவா:" என்கிறபடியே ப்ராப்திதசையில் ஸமவாஸநு ஸஹகாரிகளாயும், இப்படி ஸர்வப்ரகாரமாக உபகாரத்தாலே ஸர்வாவஸ்தையிலும் ததீயரை உத்தேச்யரென்றத்யவஸித்து, தமக்கு வைஷ்ணவவிஷயீகாரத்துக்கு முன்பே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந முகத்தாலே ஸமவிஷயத்திலே மூட்டின மஹோபகாரகரான ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினாற்கட்டுண்ணப்
பண்ணியபெருமாயனென்னப்பனி
லெண்ணித்தென்குருகூர்நம்பியென்றக்கா
லண்ணிக்குமமுதூறுமென்னாவுக்கே.

ப்ரதிபதம்.

கண்ணி	முடிகளையுடைய
நுண்	நேரியதாய்
சிறு	சிறியதான
தாம்பினால்	கயிற்றினாலே
கட்டுண்ணப்பண்ணிய	தன்னைபந்தயோக்யமாம்படி பண்ணின
பெருமாயன்	நிரதிசயாச்சர்யயுக்தனான
என்னப்பனில்	எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனிற்காட்டில்

நண்ணி	ப்ரீதிபூர்வகமாக
தென்	தெற்குத்திக்கிலே யிருக்கிற
குருகூர்	திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
நம்பியென்றக்கால்	ஆழ்வார்திருநாமத்தைச சொன்னால்
என்னாவுக்கே	என்னுடைய ஜிஹ்வைக்கே
அண்ணிக்கும்	தித்திக்கும்
அமுதூறும்	அமுதூற்றுமாறாதே நிற்கும்.

வ்யாக்யானம்.

முதற்பாட்டில், ஆழ்வாருடைய நிரதிசயஸௌஹார்த்தையைச் சொல்லுகிறது. (கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்) ஸௌலப்யகாஷ்டையான வாழ்வாரைப்பற்றுகிறவர், ஸ்ரீய:பதியான ஸமஸ்தவிஷயத்தில் விமுகரா னென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக் காகவும், அவ

அரும்பதவிளக்கம்.

"அண்ணிக்குமமுதூறும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஸாவம் (முதற்பாட்டிலித்யாதி.) ஆனால், "என்னப்பனில்" என்று சொல்லுவா னென்னென்கிற ஸங்கையை அநுவதித்து, இதுக்கு மூன்றுவகையாக பரிஹரிக்கிறார் (ஸ்ரீய:பத்யித்யாதி) (ஆழ்வாருடைய இத்யாதிக்கு.) அவருடைய ஸௌஹார்த்தாதிஸயம் சொல்லுகைக்கு இழவைச்சொல்ல வேண்டுகையாலே "அப்பனில்" என்கிறாரென்று கருத்து. (ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக்காக) என்றதுக்கு "என்" என்கிற பதமநுஸந்தித்தால் ஆழ்வார் திருவுள்ள முகக்குமென்று திருவுள்ளம்.

ருக்கும் ஸமவிஷய மாகையாலும் பேசுகிறார். "உரலினோ டிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவு - எத்திறம்" என்றும், "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்" என்றும், "பையவேநிலையும்"என்றும்ஆழ்வாராழங் காற்பட்ட விஷயமாகையாலே யத்தைப்பேசுகிறார்.

(கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால்) ஆழ்வார் பக்கலிவர்க்குண்டான வௌத்ஸுக்யத்தை யிருந்தபடி, அவருடைய வௌத்ஸுக்யாவஸ்த்தையைக் கட்டினதொரு கயிற்றினுடைய வுள்மானம் புறமானமாராயும்படி யாயிற்று; இவர் ஸமவிஷயத்திலே கையொழிந்த படி,

---

அவருக்கும்—ஆழ்வார் வ்யாமோஹிக்கும். இப்படி வ்யாமோஹிக்கிற வபதாந மாகையாலே "கண்ணிநுண்" இத்யாதியாலே விசேஷித்தாரென்று தாத்பர்யம். "மாயன்" என்ற பதத்தில் ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் விவக்ஷித்து மூன்றும் பரிஹாரத்தை விவரிக்கிறார் (உரலினோ டித்யாதி.)

தாம்பினால் என்னவமைந்திருக்க, "கண்ணி, நுண், சிறு" என்று வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்பக்க லித்யாதி.) (ஔத்ஸுக்யத்தையிருந்தபடி—ஆராயும்படியாயிற்று) என்றந்வயம். உள்மானம் புறமானம்—அந்தர்பாஹ்யஸ்வரூபமெல்லா மென்றபடி. தாம்பினாற் கட்டுண்கையிலே ஆழ்வார் வ்யாமோஹித்தபடியாலே, அவனை யிட்டுக்கண்ணியை வர்ணித்தாரென்று கருத்து. அவ்யவஹிதமாக ஸமவிஷயத்தைப்பற்றி வர்ணித்தாலாகாதோ ஆழ்வாரை யிட்டென்பானென்னென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இவரித்யாதி.) த்ருஷ்டாந்தமானபடி யென்றது - த்ருஷ்டாந்த

இவர் ஆழ்வார்பக்கலிலே ந்ருஶம்ஸரான படியிறே. (கண்ணித்தாம்பு) உடம்பிலேகட்டப்புக்கா லுறுத்தும்படி பலபிணைகளையுடைததாயிருக்கை. கண்ணி- முடி. (கண்ணித்தாம்பு) இவனைக் கட்டின பின்பு உரலோடேசேர்க்க விடம்போரா திருக்கை. (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) உரலை நேரியதாகச் செதுக்கப்போகாது; அபபோதாகக் கயிற்றை நெடுகவிடப்போகாது; இனி, இவன்றன்னைவிட்டு, நெடியகயிறு தேடியெடுக்கப்புகில், பின்னை யிவன்றுனெட்டான்; * காற்றிற் கடியனுபோடும்; இனிச்செய்வதென் என்று அவள் தடுமாறுகிற படியைக் கண்டான். (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) "ஸம்ஶ்லேஷகாங்க்ஷையாய"

ராகையாலே யென்றபடி. "கண்ணி" என்றதுக்கு ஸவிதம (கண்ணித்தாம்பு இத்யாதி.) இத்தால் - ஆழ்வார் வ்யாமோஹிததுக்கு ஸூசிதமென்று திருவுள்ளம். நேரியதா யிருக்கை — மெல்லியதா யிருக்கை. இதுவும் வ்யாமோஹத்துக்கு ஸூசகம். "கட்டுண்ண" என்றுதே, "பண்ணிய" என்பானென்னென்கிற ஶங்கை உதிக்கைககாக ஸ்ரீகஶ்யஹணம் பண்ணுகிறுர் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய வென்று) இந்த ஶங்கையை பரிஹரிப்பதாக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறுர் (உரலை யித்யாதி.) நேரியதாகச் செதுக்கப்போகாது என்றது— மெல்லியதாகச் செதுக்கப்போகாதென்றபடி. கடியன்— வேகவான். "கண்டான்" என்ற வசஞரம், 'ஆகையாலே கட்டுண்ணப்பண்ணினுன், என்கைக்காக அருளிச்செய்தார்' என்று கூட்டுவது. ஏகரூபமாக சாஸ்த்ர ஸித்தமான திருமேனியைச் சுருக்கப் போகாமையால் கட்டுண்ணப் பண்ணக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஸம்ஶ்லேஷெத்யாதி.) நெரு

என்கிற தன்னுடைய திருமேனியை நெருக்கி யிடங் கண்டுகட்டுண்ணும்படி பண்ணினான். "கட்டுகைக்கு வரிகரமில்லை" என்று நிவ்ருத்தையாமாகில், பிறந்துபடைக்க நினைத்த மணத்தை யிழக்குமித்தனையிறே; ஆகையாலே திருமேனியிலே யிடங்கொடுத்தான். "கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்டவெட்டென்றிருந்தான்" என்றும், "கண்ணிக்குறுங்கயிற்றாற் கட்டுண்டான்" என்றும், எல்லாரும் ஈடுபடுந் துறையிறேயிதுதான். [ஜ்ஞாநசெவ] [யஶோதா ஸ்த்ராஷி

க்கி—ஸஸ்நேஹத்தாலே நெருக்கியென்றபடி; ஆகையால் "ஸமைகாரோபாரோபாய" என்றது-கர்ம்ம தவிஹாராராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. தன் ஸ்நேஹத்தால் தானே கட்டுண்ணவேணுமோ, அவள் கட்டாதே போனால் நல்லதன்றோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (கட்டுகைக்கு இத்யாதிவாக்யத்தாலே) ஆக, கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய என்றவித்தால்—ஸௌஹ்ருத்தால் தான் கட்டுண்டானென்று ஆழ்வாருடைய வ்யாமோஹம் ஸூசிப்பிக்கக்கடவது. இப்படி, இவ்வவதாரத்தில் வ்யாமோஹித்தாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கண்ணியாரித்யாதி.) இதுக்கு அர்த்தம் - பல்பிணைகளையுடைத்தாய் குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்டயிசைந்ததிறே. (இருந்தான்) என்று கட்டுண்கைக்கும் அதுக்கிசைந் திருக்கைக்கும் அடைவே ப்ரமாணமருளிச்செய்து, அர்த்தாநுஸந்தாநத்தாலே விவராகிறார் (ஜ்ஞாநசக்த்யாதி) "ஜ்ஞாநசைவெரா திரெஶ்வர்ய ப்ரத்யுவ்யாநாமவெரு। க்ருணஶக்தி ஷட்கர்ணா ராஜவெவகாஹஷிர்தா" "யஶோதா ஸ்த்ராஷிம்ராஸ்ய ஶக்திஷட்து வெஷ்டிதஃ ஸ்த்ரா ஸாயதிஜ்ஜஶ் ஸாவகாகாட்டாஷி தீ॥" ஸாவ

ஸூக்ஷ்மதிவக்ஷ்ய வெஷ்டிதம் என்று] "தாய்கட்டின கட்டையவிழ்க்க ஶக்தனல்லேன்" என்றிருந்தானிறே. [ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதி மோக்ஷஹேதூ:] ஸ்வதந்த்ரி னாயடையக் கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும் ஹேது வானவன்கிடீர் இப்போது ஓரபலைகட்டின கட்டை யவிழ்த்துக் கொள்ள ஶக்தனன்றிக்கே யிருக்கிறான்; செருக்கனான ஸார்வபௌமன் அபிமத விஷயத்தின் கையிலே யகப்பட்டு ஒரு கருமுகை மாலையாலே கட்டுண்டால் அதுக்கு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதே யிருக்குமாபோலே யிறே, இவள் கட்டின கட்டுக்கு ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதே யிருந்த விருப்பும். பிறருடைய கர்மநிபந்தனமாக வரும் கட்டை யவிழ்க்குமத்தனை யல்லது, தன்னநுக்ரஹத்தாலே வந்தகட்டுத் தன்னாலு மவிழ்க்கப் போகாதென்கை. ஆழ்வார், *மயர்வறமதிநல மருளப் பெற்றவ ராகையாலே, "உயர்வற வுயர்நல முடை

ஶக்தனானவன் அஶக்தனென்றிருக்கக்கூடுமோவென்ன; ப்ரேமத்தாலே தான் இப்படி கட்டுண்டானே வென்ன; த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லிக்கொண்டு ஆஶ்சர்யப்படுகிறார் (செருக்கனான இத்யாதி) ஸம்ஸாரபந்த மவிழ்க்கைக்கும், இந்தக்கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ளாமைக்கும் ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிறருடைய இத்யாதி.) ஆக "யதிஸந்த்ராக்ஷிமஹாகூஷ்" என்னுமளவுக்கும் அர்த்தமருளிச்செய்தார். ப்ரபந்தாதியிலே ஸ்வலக்ஷணங்களிலே யிழியாதே தாம்பை ண்ணிப்பா னென்னென்கிற ஶங்கையிலே ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயேந பரிஹரிக்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி வாக்யத்ரயத்

யவன்" என்று அவன் ஸ்வபாவத்தை வர்ணித்தார்; இவர், முதலடியிலே யாழ்வார்தம்மையேபற்றுகையாலே, அவன் றிருமேனியில் ஸம்பந்தித்ததொரு தாம்பை வர்ணிக்கிறார். அவருடைய வுத்தேஶ்யவஸ்துவிவர்க்கு வெளியதாய்க் கழிகிறதிறே. இவன்றன்னைக் கட்டுவது "ஒருபெண்ணைக் களவுகண்டான், வெண்ணெய் களவுகண்டான், ஊரைமூலையடியே நடத்தினான்" என்றிறே; இவன் "ஸாமாந்யன்" என்று இடுமிடெல்லா மிடுங்கள்" என்றிருந்தான். அதாவது— களவிலே தகணேறினபடி. இவள் கட்டிவைத்தடிக்கப் புக்கவாறே "தொழுகையும்" என்கிற படியே

தாலே.) வெளியது—அஸாரம். இனி, ஓர் ஐதிஹ்யத்திலே "அதிவஸ்ஷ்டு" என்றதுக்கு அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இவன்றன்னை யித்யாதி, அறியுமவனிறே யென்னுமளவும்.) ஸாமாந்யரென்றும் சோழியரென்றும் இரண்டு வகையுண்டாய் அவர்களுக்கு அந்யோந்யவைரமுண்டாகையாலே சோழியரெல்லாருமாக ஸாமாந்யனைக் கண்டால் அடிக்கவேண்டுமென்று கூடியிருக்கச்செய்தே யிருட்டினவிடத்திலே சோழியருக்குள்ளே யொருவன்வர, அவனை ஆளறியாமல் அடிக்க, நான் சோழியன் ஏன் அடிக்கிறீர்களென்ன, ஸாமாந்யனென்றிருந்தோமென்ன, ஆனாலினும் குத்துங்களென்ன, அவன்பக்கல் வைரத்தாலே தன்னையு தோற்றுமற் சொன்னானென்று ஐதிஹ்யம்; அப்படியே க்ருஷ்ணனும் வெண்ணெய்களவுகண்டானென்று கட்டினாலும் அடித்தாலும் "கள்ளன்" என்று அடித்தால் நமக்கிஷ்டம், அத்தால் நமக்கு பயமில்லை யென்றிருந்தா னென்றபடி. "தொழுகையுமிவை கண்டவசோதை" என்கிற படியே தாயைத்

தொழத்துடங்குமே. எல்லாரையும் தொழுவித்துக் கொள்ளுமவனிறே தொழுகிறான். இதெய்யி லஹி மத ஹிஜ்க்கணுவியே ஸாயகம்" என்றறியுமவனிறே. [அதிவஸ்து வேஷ்டித] துருதுருக்கையாக கொண்டு ஊர்பூசல் விளைத்தவனல்லையோ. [ஐத்ரூக்வா] ஒரு சொல்லாலே விலங்கிட்டு வைத்து. [ஸ்யநிஜக்ஷ ஸாவகாய] அவள்தான் கறப்பது கடைவதாகத் துடங்கினாள். [ஸ்வஷ்நீ] இவனைப்போலே நியமிக்க வேண்டுவ தநேகமுண்டிறே. (பெருமாயன்) நிர்ஹ்ரி ஸய ஆஸ்ரய்யுதன். இத்தால் – அவாக்ஷைஷக்ஷேகார னுக்கொரு குறையுண்டாய், அது தன்னை க்ஷாதஷ்ரா ரைப்போலே களவாகிற வழியல்லா வழியி லிழிந்து, ஸர்வஸக்தியானவன்றான் அதுதன்னையும் தலைக் கட்டமாட்டாதே வாயது கையதாக வகப்பட்டுக்

தொழத் தொடங்கினானென்கிறார் (இவளித்யாதிவாக்யத்தாலே.) தொழுதாலடியாரோவென்ன (இதுசையிலித்யாதி) இவற்றை யெல்லாம் நினைந்து, அதிவஸ்து வேஷ்டித என்கிறறொன்று கருத்து. ஷலிதாயக்ம (துருதுருக்கை யித்யாதி) (ஐத்ரூக்வா) என்று நிஜ ஸம்ஸ்காரணத்துக்கு ஹேதுவாக அது ஷிக்கையாலேயத்தையு மொருவாக்யமாக வருளிச்செய்கிறார் (ஒருசொல்லாலே யித்யாதி) இப்படி யிவன்சொலலுக்கு பாரதந்த்ர்யிருக்கையாலே தானேகட்டுண்ணப்பண்ணினான என்றுகருத்து. கட்டாதே அடியாதே அவனுடைய அண்டையிலே தானே யிருக்கவொண்ணாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனை யித்யாதி) கட்டுண்கைமுதலானவை ஆஸ்ரிதங்களனபடியை யுபபாதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி) "அவரப்

கட்டுண் டடியுண்டு "பையவே நிலையும்" என்று உடம்பு வெளுத்துநின்ற நிலையளவுஞ்செல்ல நினைக்கிறார். (என்னப்பனில்) ஆழ்வார் இவர்க்குஜ்ஞாஸு ராய்நிற்க, இங்ஙனே சொல்லுவானென்னென்னில்; ஸமவஸ்த்ஸுப்ஷமற வார்த்தை சொன்னாராகில், ஆழ்வாரோட்டை ஸப்ஷத்தை யறுத்துக்கொண்டாராவரிறே; அத்தாலே சொல்லுகிறார். அயவா, "வை-ஊஸாரு ஜ்ஷிஷி தாவஹாரிணீ" என்கிறபடியே அவ்வருகே போவாரையும் துவக்கவல்ல விஷயமாகையாலே, துவக்குண்டு சொல்லுகிறானென்னவுமாம். (என்னப்பனில்நண்ணி) ஸமவஷிஷயத்தில் நின்று ஆழ்வார் பக்கலிலேகிட்டி. ஸாவாதிவிஷய வராவணங்களைவிட்டு ஸமவஷிஷயத்தைக் கிட்டு

பனில்" என்று ஸஜ்ஷமறச்சொல்லாதே "என்னப்பனில்" என்னக்கூடுமோவென்கிற ஸஙகையை யநுவதிக்கிறார் (ஆழ்வார் ஐதந்ராதி) (ஸஜ்ஷமறவாநெஜ சொன்னாராகில்) என்று பரிஹாரவாக்யத்திலே யிருக்கையாலே இப்படிதாதவ்யம் கொள்ளவேணும். ஸஜ்ஷமறச்சொன்னாராகில் ஆழ்வாருக்கு வைமுவ்யம் வருமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஸமவதி த்ராதி). "அவரப்பனில்" என்று சொல்லவந்தவரோயாகிலும் அவஶமாகச் சொன்னாரென்று பரிஹாராநதா மருளிச்செய்கிறார் (அயவெதராதி). "என்னப்பனில் - தென்குருகூர்" என்றாற்போதாதோ, "நண்ணி" என்பானெனென்ன; அருமைதோன்றச்சொல்லுகிறானென்று அவ்வருமையை ஶ்ஷ்டாந்தேந உபபாதிக்கிறார் (ஸாவாதீத்ராதி) கீழ் ஸாவாதிக

கையிலுண்டான வ்ருமைபோலன்று, ப்ராப்யாவதியான ஸமவிஷயத்தைவிட்டு பரமாத்மாவக்ஷத்தில் வாமாவதியான தீயபேஷக்கத்தைக் கிட்டுகை; ஸ்வாதிகளை விடலாம் அதின் தோஷதர்ஸநத்தாலே; இங்ஙன் ஒருதோஷங்காணவிரகில்லையாகையால் இது அதிலுமரிது.

(தென்குருகூர் நம்பி) "நல்கியென்னைவிடான் நம்பிநம்பி" என்று ஆழ்வார், தாமுதேஸமாகப் பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தியளவன்றிறே யிவர் பற்றின விஷயத்தின் பூர்த்தி. எங்ஙனேயென்னில்; ஸமவிஷயத்தைப் பற்றினால் அதினெல்லையான ஆழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும்; ஆழ்வாரைப் பற்றினால் அவ்வருகு மனவரஸங்கதி யில்லையிறே. "ஆசார்யர்களை 'நம்பி' என்னக்கற்பித்தார் ஸ்ரீ மதுரகவிகளிறே" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர். (என்றக்கால்) மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் வேண்டியிருக்கும் ஸமவிஷயத்துக்கு; ஓரிந்த்ரியமே யமையு மிவ்விஷயத்துக்கு. பூர்த்தியால் வந்த வேற்றமேயன்று, ஸௌலப்யத்தாலு மேற்றமுண்

ளோடே ஸாம்யந்தோன்ற வருளிச்செய்து, ஆதிக்யந்தோன்ற அமைதா மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாதிகளை யித்யாதி).

(என்னப்பனில் - அமுதூறும்) என்கிறபடியே "குருகூர்ச்சடகோபன்" என்னாமல், "குருகூர்நம்பி" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நல்கியித்யாதி.) கற்பித்தார்— கற்பிப்பித்தார். (ஸௌலப்யம் என்றது) ஏககரண ஸாத்ய

டென்கை. (அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும். ஸமஸ்தவிஷயத்தை யநுபவித்தா லாழ்வார்க்குப் பிறக்குமாநந்தமெல்லா மிவ்விஷயத்திலே யோருக்திமாத்ரத்தாலே யெனக்கு ஸித்தித்தது. (அமுதூறும்) அமுதூற்று மாறுதேநிற்கும். "நவநவநாராவஸ்தெ" என்று அவ்விஷயம் ஆழ்வார்க்கு ஸ்வப்ரஸாதத்தாலே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே, எனக்கு ஆழ்வார் ப்ரஸாதத்தாலே நித்யமாய்ச செல்லப்பெற்றேன். (என்னாவுக்கே) அது பின்னை யெங்களுக்கு ரஸிக்கிறதில்லையோவென்னில்; முதலடியான ஸமஸ்தவிஷயமுங்கூட ரஸியாதிருக்கிற வுங்களுக்கு, அதி னெல்லையிலே நிற்கிறவெனக்கு ரஸிக்குமாபோலே ரஸிக்குமோ. (என்னாவுக்கே) அநாதியாக விஷயாந்தரங்கள் ரஸித்துப்போந்த வென்னாவுக்கே யிவ்விஷயம் ரஸிக்கிறதென்றுமாம். (க)

கூத்தாலே வந்தஸௌஹார்த்தமென்றபடி, "ஊறும்" என்றவிடத்தில் வர்த்தமாநதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அதுதானித்யாதி) இத்தை ஸஹேதுகமாக வுபபாதிக்கிறார் (நவநவேத்யாதி) "என்நா" என்றதுக்குஇரண்டு தாத்பர்யம்;— ஸாமவதநிஷ்டனென்றும், விஷயாந்தரப்ரவணனென்றும். முந்தினவர்த்தத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (அது பின்னை யித்யாதி). இரண்டாவது (அநாதியாக வித்யாதி). விரோதிநிரஸநத்தை அநுபவிக்கிற என்னாவுக்கு இதுரஸிக்கும்படி யென்! என்று விஸ்மயிக்கிறாரென்று கருத்து. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாவினால்நவிற்றின்பமெய்தினேன்
மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்ம்மையே
தேவுமற்றறியேன்குருகூர்நம்பி
பாவினின்னிசைபாடித்திரிவனே.

ப்ரதிபதம்

நாவினால்	நாவைக்கொண்டு
நவிற்று	ஸ்தோத்ரம் பண்ணி
இன்பம்	பேற்றை, நிரதிஶயானந்தத்தை;
எய்தினேன்	பெற்றேன், ப்ராபித்தேன்;
அவன்	ஆழ்வாருடைய
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
அடி	திருவடிகளை
மெய்ம்மையே	ஸத்யமாக
மேவினேன்	(உத்தேஸ்யமாக) பொருந்தினேன்;
மற்று	ஆழ்வாரொழியவேறொரு
தேவு	தெய்வத்தை
அறியேன்	அறிகிறிலேன்;
குருகூர்	திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
நம்பி	ஆழ்வாருடைய
பாவின்	ப்ரபந்தத்தினுடைய [திருவாய்மொழி; கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பாதல்.]
இன்	இனிய
இசை	கானத்தை
பாடி	பாடி
திரிவன்	திரியாநின்றேன்.

முதற்பாட்டில், "ஆழ்வார்" என்றால் தமக்கு ப்ரகாசிக்கிறபடி சொன்னார். இப்பாட்டில், அவருடைய பாசுரமே தேஹயாத்ரையாம்படி தாரகமான படியைச் சொல்லுகிறார்.

(நாவினால்நவிற்றின்பமெய்தினேன்) "என்றக்காலண்ணிக்கும்" என்று ப்ரஸ்துதமானத்தை யநுபாஷிக்கிறார் இதிலுண்டான வாக்யார்த்திஸயத்தாலே. மநஸ்ஸஹகாரமில்லாத வுக்திமாத்ரமடியாக நிரதிஸய ஸுகஸ்வ ப்ரயோஜநமானால் பின்னாட்டுகை தவிரா

ஸ்ஜாத்யஸ்ய ஸ்துதவகிஷ்யாண கீதஸ்ய (முதற்பாட்டிலித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வாருடைய ஹார்த்தத்தையையும், அநந்தரம், தத்ஸம்பந்தத்தை யுடைய ஸ்வபாவமே தமக்கு தாரகமென்னுமத்தையும் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து. அவருடையபாசுரம் என்று—திருவாய்மொழியும், தத்ஸம்பந்தத்தை யுடைய ஸ்வபாவமே தமக்கு தாரகமென்னுமத்தையும் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து அவருடைய பாசுரம் என்று - திருவாய்மொழியும், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பும் ஸம்பந்தாமாநாத்ருஷ்டி யாகையாலே. (தேஹயாத்ரையாம்படி) என்றத்தை விவரிக்கிறார் (தாரகமான படியை) என்றவிதில்.

"பாடித்திரிவனே" என்றத்தைப்பற்ற "என்றக்கால்" என்றத்தோடே ஸம்பந்தமன்றே வென்னவருளிச்செய்கிறார் (என்றக்காலித்யாதி). ஆகாங்க்ஷாதிஸயத்துக்கடி அருளிச்செய்கிறார் (மநஸ்ஸஹகாரமித்யாதி). நிரதிஸயஸுகம் என்றது - "என்னப்பனில் - அண்ணிக்கும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. "நவிற்று" என்று விடுகையாலே, நா அசேதநமாயிருக்க,

திறே. (நாவினால் நவிற்று) மநஸ்ஸஹகார மில்லை யென்கிறார். ஸமவிஷயத்தி லுபகாரகரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணக்கடவநாவைக் கொண்டு, அந்தக்கார்யத்தைக் கொள்ளப்பெற்றே னென்னவுமாம். "ப்ரத்யக்ஷமாவஸ்தாம்" என்னக்கடவதிறே. ஈச்வரஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநங் கொள்ளப் பெற்றேன் நானொருவனுமேயென்கிறார். (இன்பமெய்தினேன்) "வீவிலின்பம் மிகவெல்லைநிகழ்ந்தனன்மேவி" என்று ஆழ்வார் அவ்விஷயத்திற் பெற்றபேற்றை இவ்விஷயத்திலேபெற்றேனென்கிறார். "சிந்தையாலும்

"நாவினால்" என்றுசொல்லுவா னென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மந இத்யாதி). நைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகையன்றிக்கே, "நாவினால்" என்று ப்ராதாந்யம் மென்கிறார் (ஸமவித்யாதி) உபகாரகரை ஸ்தோத்ரிக்கவேணுமோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (ப்ரத்யக்ஷேத்யாதி.) நாப்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெற்றவர்கள் வேறில்லையோவென்ன; "விசித்ராதேஹஸம்பத்திஃ" இத்யாதிவசநத்தை யுட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரேத்யாதி). நாவினால்நவிற்று இன்பம் பெற்றா ருண்டோவென்ன; "இசைமாலைகளேத்தி மேவப் பெற்றேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்தினேன்) என்று ஸந்தோஷாய தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வீவிலின்ப மித்யாதி). கீழ், உக்தோத்தரத்தால் வந்த ஆநந்தம் ஆழ்வார்க்கு ஸமமென் றருளிச்செய்து, அவனுக்கு கரணத்ரயம் வேண்டிற்று, இவருக்கொன்றே யமைந்தது என்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (சிந்தை

சொல்லாலும் செய்கையினாலும்" என்று கரண த்ரயத்தாலு மவ்விஷயத்தை யாச்ரயித்தவர் பெற்ற பேற்றை உக்திமாத்ரத்தாலே பெற்றேன். அநாதிகாலம் நரகத்திலே ஸ்ருஷ்டியும் நரகத்திலே ஸம்ஹாரமுமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணிப் போந்த நாவாலே நிரதிசயாநந்தத்தை ப்ராபித்தே னென்னவுமாம்.

(மேவினே னவன்பொன்னடி) ஆழ்வாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை யுத்தேச்யமாகப்பொருந்தினேன். "க்ஷிபாமி" என்று ஈச்வரனுங்கூடவுபேக்ஷித்த தசையிலே விஷயீகரித்த வாழ்வாருடைய விலக்ஷணமான திருவடிகளோடே பொருந்தப்

யாலு மித்யாதி). (நாவினால்) என்றதுக்கு நைரபேக்ஷ்ய ஸ்வாபேக்ஷ்யாதன மன்றிகே தாஸவ்ருத்யாதா மருளிச்செய்கிறார் (அநாதீத்யாதி).

* அநஜ்ஞேசஹாஜநெயாத ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கிற நாளெல்லாம் ஈச்வரனுபேக்ஷித்தா னென்றும், அவ்வளவில் ஆழ்வார், தம்மைக்கடாக்ஷித்தாரென்றும் திருவுள்ளமாகக் கருதி தாஸ்யக்ஷயநீசோபேத இத் வாக்யவிவரணம் (க்ஷிபாமீத்யாதி). பாபகோரகணிக ராசையாலும் அநாதியானஸம்ஸாரத்தில் யாத்ருச்சிகாதிகள் ஸம்பாவிதங்களாகையாலும் ஞேதாருக்கு "க்ஷிபாமி" என்று அவன்சொன்னது அஸூயையொக்தியாய், அநுமுறுத்தின னிதத்தனையென்று திருவுள்ளம்பற்றி (உபேக்ஷித்தபோயென்றது.) "உபகாரகன்" என்று ஆழ்வாரை நீர்பற்றினீராகில் உமக்கு ப்ராப்யாபாயமேதென்

பெற்றேன். நீர் செய்தது இதுவாகில், பேற்றினுறுதிப்பாடிருந்தபடி யென்னென்ன; (மெய்ம்மையே மேவினேன்) உபகாரகவிஷயத்திலே நிற்கிறவளவிலே வேறொருவிஷய முத்தேஶ்யமாய், அதுகிட்டினவாறே யத்தலே தோள்மாறும்படியன்றிக்கே, ஐஹிகாமுஷ்மிகங்க ளிரண்டு மாழ்வார் திருவடிகளேயாகப் பொருந்தினேன். இங்கிருந்தநாள் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநத்தாலே யுபகாரகராகவும், ஸம்வல்லாஸத்துக்கு புருஷகாரமாகவும், நிக்ரஹஸந்நிதியில் "யத்ரவஸந்தவை ஸாயுஜ்யஸந்நிதௌவா:" என்கிறபடியே ப்ராப்யப்ராபகவு மிவர் தம்மையே பற்றினேன். ஆளவந்தார், "ஸுத்ரவாரத்ரவ்யாதி" என்கைக்கும் அடியிவரிறே.

கிற ஸம்ஜ்ஞையை யநுவதித்து நான் இவரை உபகாரகரென்று பற்றி வேறுஸ்தலங்களிலே போகிறவனன்றிக்கே நியதமாக ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் ஆழ்வார் திருவடிகளாகவே பற்றினே னென்கிறாரென்றருளிச்செய்கிறார் (நீர்செய்த இத்யாதி) மெய்ம்மையே — ஸத்யமாக. "மெய்ம்மை" என்றதோடு "அவன்பொன்னடி-மேவினேன்" என்றத்தை யநுஷஜித்தாரென்று கண்டுகொள்வது. "ஸர்வம்யதேவநியமேந" என்கிற படியே ஸகலபலங்களும் திருவடிகளேயென்று கீழருளிச் செய்து, ப்ராப்யப்ராபகங்களாக யோஜநாந்தரம் (இங்கிருந்த இத்யாதி) இத்தைப்பற்றியிறே யபியுக்தரு மருளிச் செய்தாரென்று ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஆளவந்தாரித்யாதி.) (மெய்ம்மை என்றது) இரண்டாம் யோஜநையில் ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று சொல்லியிருக்க, ஸுத:

¹(தேவுமற்றறியேன்) ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக வேறொருவஸ்து வுண்டென்றிரேன். மெய்ம்மையே யென்றவிடம் - அந்வயத்தாலே சொல்லுகிறார். "தேவுமற்றறியேன்" என்று வ்யதிரேகத்தாலே சொல்லுகிறாரிறே தம்முடைய அத்யவஸாயந்தோற்றுகைக்காக. மற்றறியே னென்று - புருஷார்த்தாந்தரங்களோபாதி ஸ்வவிஷயத்தையுங்கழிக்கிறாரிறே அதினெல்லையான வாழ்வார் திருவடிகளளவும் வந்தவ ராகையாலே. ஶாஸ்த்ர வாஸநையாலே யாதல், ஆசார்யவைபவத்தாலேயாதல் சொல்லுகிறாரல்லர்; உபகாரகரான வாழ்வார் திருவடிகளில் பாவபந்தத்தாலே சொல்லுகிறார்.

"தேவுமற்றறியேன்" என்று சொல்லவேணுமோ வென்கிற ஶங்கையை பரிஹரிக்கிறார் (மெய்ம்மையேயென்ற விடம இத்யாதி) ஸகலஶாஸ்த்ரங்களுமாழ்வார்திருவடிகளாகப்பற்றினே னென்ற ப்ரயோஜநாநுஸந்தாநமாக தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (மற்றறியேனென்றித்யாதி) முந்தின யோஜனையில் ப்ராப்யப்ராபகஸாமாந்யேந "தேவு" என்று ஸமாஶ்ரயணீயவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது; இரண்டாம் யோஜனையில் ப்ராப்யவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. ஶாஸ்த்ரங்கள் எம்பெருமானை ப்ராப்ய ப்ராபகமாகச் சொல்லி, ஆசார்யவைபவமு மப்படியேயிருக்க, இவரிப்படி கழிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஶாஸ்த்ரேத்யாதி) நீர் ஆழ்வாரை யொழிய "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கிறவராகில், "*முகில்வண்ணனடி மேற்சொன்ன சொன்மாலை

(குருகூர்நம்பி) இவரையும்பற்றி, வேறொருவிஷயத்தையும் பற்றவேண்டும்படியோ இவருடைய ஸூக்தியிருப்பது. குருகூர் நம்பிபா வென்கிறது - ஆழ்வார் திருவாயாலே யருளிச்செய்த தென்று யிற்றுத் திருவாய்மொழி தன்னையு மாக்ஷேபிப்பது. அதிலே "குருகூர்ச்சடகோபன்" என்றருளிச்செய்தாரிறே; அவ்வழியாலேயாயிற்றுத் திருவாய்மொழியிலாக்ஷேபம். ஆழ்வார் ப்ரதிபாத்யராகையாலே, குருகூர் நம்பிபாவென்று - கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைச் சொல்லுகிற தென்னவுமாம். (பாவினின்னிசை) பாவோடேகூடப்புணர்ப்புண்டவினியவிசை. (பாடித்

யாயிரமான திருவாய்மொழியையப்யஸிப்பானென்" என்கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (இவரையென்றுதொடங்கி, திருவாய்மொழி யிலாக்ஷேபமென்னுமளவும்). (ஸூக்தியிருப்பது) என்றவநந்தரம் 'ஆகையாலே என்றுகூட்டி (ஆக்ஷேபிப்பது) என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. ஆழ்வார் திருவாயாற் சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் (அதிலே யித்யாதி) இதுக்கு "பரனடிமேற் குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்" இத்யாதிகளிலே நோக்கு. "என்முன்சொல்லும்" என்றும் "தன்னைத்தானே துதித்து" என்றும் - எம்பெருமான் சொல்லாகத் தோற்றுகையாலே, ஆழ்வார் சொல் என்று அர்த்தம் சொல்லக் கூடுமோவென்ன; குருகூர்நம்பி விஷயமான "பா" என்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி.) பா என்று - ஸாக்ஷெஸயுடைத்தான ப்ரபந்தமாய், இதுக்குச் சேர்ந்து அநுரூபமாய் மநோஹரமான ராகமென் றர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பாவோ டித்யாதி.) "பாடித்திரிவன்" என்றதுக்கு

திரிவனே) உம்முடைய தெஹயாத்ரை நடத்திப் போரும்படி யென்னென்ன; ஸ்ரீ திவ்ய ஸிதனுயக் கொண்டுசொல்லி இதுவேயாபகமாக ஸஞ்சரிப்பன். "உண்டுதிரிவன்" என்னுமாபோலே "பாடித்திரிவன்" என்கிறார். "நமன்றமர்தலைகள் மீதே-நாவலிட் டுழிதருகின்றோம்" என்னுமாபோலே இதுவே யாத்ரையாக விருக்கிற வென்னுடைய மதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ணவல்லாருண்டோவென்றுமாம். ஸ்ரீ தூதக்ஷேலதத்தை யனுபவிப்பிக்கும்யமன் மதிஸங்கம்பண்ணவோ, அதுக்கடியான விஷயாஸங்கள் மதிஸங்கம் பண்ணவோ. (௨)

இரண்டு தாத்பர்யம். பாடுகை திரிகைகளு ஹேதுவாகவும் — யாபகமாகவும்; பாடுகையாலே அருந்திஹத ஸஞ்சாரமாகவும். அதில, முந்தினதை ஸஞ்சாவஙிஹாரகெநவருளிச செயகிறார் (உமமுடைய விதயாதி.) இரண்டாம் தாத்பர்யம (நமனறமரித்யாதி.) நமன்—யமன்; தமா—அவனுடைய தூதா. நாவலிடுகை—ஜயித்தவர்கள் தோறறவாகள்வாசலிலே செனறறை கூறுகை. உழிதருகை—ஸஞ்சரிகக. யாத்ரையாக = வ்யாவாரமாக. மதிநிவ்ருத்தியைப் பணண வலலாருணடோவென்றதை விவரிக்கிறா (ஸ்ரீ தூதைத்யாதி) அதுக்கு—சங்கத்துககு. (௨)

மூன்றாம்பாட்டு.

திரிதந்தாகிலுந்தேவபிரானுடைக்
கரியகோலத்திருவுருக்காண்பனான்
பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கா
ளுரியனாயடியேன்பெற்றநன்மையே.

ப்ரதிபதம்.

திரிதந்தாகிலும்	மீண்டாகிலும்
தேவபிரானுடை	நித்யஸூரிநிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரனுடைய
கரிய	நீலமேகநிபச்யாமமாய்
கோலம்	ஸுந்தரமாய்
திரு	பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிற
உரு	திருமேனியை
நான்	அடியேன்
காண்பன்	ஸாக்ஷாத்கரிப்பனே;
பெரியவண்	மஹோதாரராய்க்கொண்டு
குருகூர்நகர்	திருநகரியிலே அவதரித்த
நம்பிக்கு	ஆழ்வார்க்கு
ஆளுரியனாய்	உரியவடியனாய்
அடியேன்	அடியேன்
பெற்ற	லபிக்கப்பெற்ற
நன்மை	ஸௌபாக்யம்.

வ்யாக்யாநம்.

மூன்றாம்பாட்டில், "தேவுமற்றறியேன்" என்று பகவச்சேஷாயத்தாநங்களோடேகூட ஸமவிஷயத்தையும் காற்கடைக்கொள்ளக் கடவீரோ வென்ன; "எனக்குப்பார்ஷாரும்" என்னுமளவாயிற்றுக்காற் கடைக்கொண்டது; "ஆழ்வாருகந்தவிஷயம்" என்னு மிவ்வழியாலே தேவுமற்றறியிலு மறிவனென்கிறார். ஸுவர்ணவியைப்போலே கிடந்தானை கண்டேறு மதிறே தவிர்த்துக்கொண்டது; "விட்டுசித்தர் தங்கள்தேவரை வல்லபரிசுவருவிப்பரேலதுகாண்டும்" என்று பெரியாழ்வார் முன்னாகப்பற்று மாண்டானைப்போலே, ஆழ்வார் முன்னாகப்பற்றும் பற்றுத்

அரும்பதம்.

மூன்றாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில், "தேவுமற்றறியேன" என்றும், இப்பாட்டில், "தேவபிரானுடைக்கரியகோலத்திருவுருக்காண்பன்" என்றும் சொல்லக்கூடுமோவென்கிறவிரோதி பரிஹாரார்த்தமாக ஸங்காபரிஹாரங்களை யருளிச் செய்கிறார் (தேவித்யாதி.) (ஸமவிஷயத்தையும்) உமக்குசேஷ்யரானவாழ்வார்க்குசேஷ்யமான ஸமவிஷயத்தையும்காற் கடைக்கொண்ட ப்ரகாரத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (ஸுவர்ணவீத்யாதி.) இத்தால் - அஸாதாரணமாகப் பற்றுகை அநர்ஹமதுவென்று கருத்து. ஆழ்வாருகந்த விஷயமென்று பற்றின ப்ரகாரத்துக்குஅஞ்சுத்ருஷ்டாந்தங்களை யருளிச் செய்துகொண்டு விவரிக்கிறார் (விட்டுசித்தரென்று தொடங்கி, மீண்டுபோந்தானென்னுமளவும்.) கீழ்வார்த்தைவில

தவிர்ந்திலரிறே; ஆழ்வார் முன்னாகவரு முமுக்ஷுத்வத்
தைத்தவிர்ந்திலரிறே. “ஸவதப்ரஸாதாத்” என்று
கேட்க, “யத்ருச்சயாஸுக்ருதாத்” என்றாற்போலே,
ஆசார்யவிஶிஷ்டஹஸ்தமாய் வருமது ஆதரணீய
மிறேயிவர்க்கு; திருவாமடிவியார், “வடகீழ் மூலை
யில் தத்வத்தையும் ‘ஆஶ்ரயணீயம்’ என்று உடையவ
ரருளிச்செய்தாராகில் எனக்குமதுவாமத்தனை யன்
றோ” என்றாள்; குணமலைப்பாடியுடையார் ஸாதே
யன், தெற்கே யெடுத்துவிட்டபோது, பிள்ளையாத்
தான் அங்கே குறைவறுப்புச்சமைக்க, அவர் “உமக்கு
வேண்டுவதென்” என்றுகேட்க; இவர் “உம்மைக்
கொண்டுபண்டே யுபகாரங்கொண்டோம்காணும்”
என்ன; “ஆவதென், என்னையறியாதே வருவதோ
ருபகாரமுண்டோ” என்ன; “எங்களாசார்யர் நான்
கோயிலில் மண்பெற்றது அவ்வேள்ளையாலே’ என்று
அருளிச்செய்யக் கேட்டிருந்தோம், இதுக்கு மேற்
பட்டதோ ருபகாரமுண்டோ நமக்கு” என்றார்;
உடையவர் வெள்ளைசாத்தி யெழுந்தருளின காலத்

ரணம் (ஆழ்வாரித்ருஜி.) இவர்க்கு — மதுரகவிகளுக்கு.
குணமலைப்பாடி—க்ராமவிசேஷம். ஸாதேயன் என்று - ஒரு
வேளாளனுக்குப்பெயர். எடுத்துவிட்டபோது—சேனையைத்
திரட்டிக் கொண்டுபோனபோது. பிள்ளையாத்தான் — ஒரு
ஸ்ரீவைஷ்ணவர். சமைக்க—அமைக்க. மண்பெற்றது — திரு
மாளிகை வஹித்தது; இவ்வைதிஹ்யத்தால் ஆசார்யாபிமானம்
என்றுனுக்கு மஹிமதனென்று தோற்றுகிறது. (காலத்திலே)

திலே, திருவடிகளிலே ஸம்பந்தமுடையாரை 'பெரு மாளைத் திருவடித் தொழவேண்டா' வென்று, ஆழ்வானை 'நீரார்' எமக்கு விரோதிகளோ, நீர்புக்குத் திருவடித்தொழலாகாதோ வென்ன; "ஆத்மகுண மோக்ஷஹேது என்றிருந்தோம், அது பந்தஹேது வானபின்பு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ளவோ!" என்று மீண்டு போந்தார்.

(திரிதந்தாகிலும்) திரிதருகையாவது-மீளுகை; மீண்டாகிலும். திரிதலென்றது-கடைக்குறையான சொல்லாய், திரிதந்தாகிலும்-போனவழியெல்லாம் மீண்டாகிலும். அதாவது-திருவாய்மொழிப்பாவை விட்டு, இசைகளைவிட்டு, ஆழ்வாரைவிட்டு, அவருகந்த விஷயமென்று ப்ரயோஜநாவதியிலே வந்து.

என்ற வசநம். "அவர்" என்று சேஷம். (வேண்டா வென்று) என்ற அநுஷங்கம் "கோயிலிலே க்ருமிகண்டன் மநுஷ்யர்விலக்க" என்று கூட்டுவது. ஆத்மகுணமென்றது-ஆரோ னுக்கும் விரோதியாகாதபடியான ஶமமும் தமமும். இவ்விடத்தில் "ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம், ஶமமும் தமமும்" இத்யாதி வாக்யங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். கீழிரண்டுபாட்டிலும் "என்னப்பன்" என்றும், "பெருமாயன்" என்றும், "நம்பியென்றக்கால்" ஆழ்வாரையும், குருகூர்நம்பி *பாவினின்னிசையென்றவிடத்தில் திருவாய்மொழியையும், அதின் கானத்தையும் பற்றின க்ரமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மீண்டபடியை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி). "கரியகோலத் திருவுருக்

(தேவபிரா னுடைக்கரிய கோலத் திருவுருக்காண்பன்) (தேவபிரான்) நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை முற்றூட்டாக அநுபவிக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் உபகாரகன். இவர் நின்றநிலை குலைந்து ஸம்ஸாரவிஷயத்திலே நிற்கும்போதும், அதினெல்லையான நித்யஸூரிகள் யாத்ரையாயிற்று இருப்பது. (தேவபிரானுடைக்கரியகோலதிருவுரு) நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவு, காளமேகநிபஸ்யாமமாய், அழகுதான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிறேயிருப்பது. "கோலமே தாமரைக் கண்ணதோரஞ்சனநீலமே" என்று ஆழ்வார் வாய்புலத்தக் கேட்டிருக்குமவ ராகையாலே பேசு

காண்பன்" என்கையாலே, "தேவபிரான்" என்றதுக்கும் - தம்மை யநுபவிப்பித்தாற்போலே யவர்களை யநுபவிப்பித்தானென்று திருவுள்ளமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கித்யாதி.) இவர்மீண்டாராகில் "என்னப்பனில்" என்ற கண்ணனையன்றோ பற்றுவது; "தேவபிரான்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர் நின்றநிலை இத்யாதி). நின்றநிலை என்றது - திருவாய்மொழியிசையிலே நின்றநிலை என்றபடி. அதினெல்லையான வென்றது - ஸம்ஸாரவிஷயத்தின்மே லெல்லையானவென்றபடி. நித்யஸூரிகளநுபவிக்கும்வடிவு *கரியகோலத்திருவுருவாயிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி). இறே என்றது - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச்சொல்லுகிறது. இது இருந்தபடி யென்னென்ன (கோலமே இத்யாதி) ஸம்ஸாரத்து வணரன்றிக்கே யிருக்கிறதாம், அவன் திருமேனியை வர்ணித்துக்

கிறார். பரமயோகிகள், யோகம் கைப்புகுந்தால் ஈச்வரனுடைய வடிவை வர்ணிக்குமாபோலே, இவரும் இவ்விஷயத்தை வர்ணிக்கிறார் - "கரியகோலம்" என்று, ஸ்லாகைபண்ணும்படி, ஆழ்வார் வர்ணிக்கக் கேட்டிருந்தபடியாலே. காண்பன் - ஸாக்ஷாத்கரிப்பன். ஸாக்ஷாத்கரித்தநுபவிக்கிற விவக்ஷைவிட்டால், பரமபதநிலயனை யாயிற்று ஸாக்ஷாத்கரிப்பது. (நான்) "தேவுமற்றறியேன்" என்று [illegible]த்தை ஸந்நிவஸித்த நான்.

(பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு) உத்தாரகராய்க்கொண்டு திருநகரியிலே திருவவதரித்த ஆழ்வார்க்கு. ஸர்வேச்வரனுடைய ஔதார்யமும் ஜீவியாத காலத்திலே தன்வாசியறிவித்த ஔதார்யமிறே. குருகூர்நகரொன்று - வைகுந்தமாநகரை வ்யாவர்த்திக்

காணக்கடவேனென்று ஸாத்யமாக ப்ரார்த்திப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரமயோகிகளித்யாதி). "காண்பன்" என்றத்தாலே - தேவபிரானையே காணக்கடவேனென்று பொருளாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸாக்ஷாதித்யாதி) "காண்பன்" என்றத்தால் அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, "நான்" என்றத்தால் ஸித்தம் (தேவுமற்றித்யாதி.)

பெருமையை வண்மைக்கு விசேஷணமாக்கி, அத்தை விசேஷிக்கிறார் (ஸர்வேச்வரனுடைய இத்யாதி). குருகூர் வ்யாவர்த்யம் (குருகூரித்யாதி) வ்யாவர்த்தகத்தாலே ஆழ்வாரையும் திருநகரியையும் வர்ணித்ததுக்கு [illegible]

கிறது. "ஸர்வேச்வரன்" என்பது, அயர்வறும் அமரர்க ளதிபதி" என்பதாய் ஆழ்வார்படிமத்தெல்லாம், இவ ரும, "திருநகரி" என்றாலும், "ஆழ்வார்" என்றாலு மப்படியே யாயிற்று அநுபவிப்பது. (நம்பிக்கு) "நானொன்றைவிட்டேன்" என்னலாமபடியோ. ஆழ் வாருடையவை[illegible]யிருப்பது. அதாவது:-ஆழ்வாரை யநுபவிக்கும் அநுபவத்திலே பகவத்விஷயம் அந் தர்கதமாயிருக்கை. (ஆளுரியனாய்)உரியவடியனாய். உரிய வடியார்க்கு, தந்தாமுக்கு என்னவொரு ப்ரயோஜனமின்றிக்கே ஸ்வாமி உகந்தத்தையே பற்றி, அவன் கைவிட்டத்தை விட்டிருக்கு மதிறே ஸ்வபாவம். (அடியேன்)ஆழ்வாருடையநீர்மைக்குத் தோற்று "அடியேன்" என்கிறார்; "தொண்டரொல் லீரும்வாரீர்" என்னும் நீர்மையிறே. (பெற்ற நன் மையே) பெற்ற ஸம்பந்தம். ஆழ்வார்க்கு உரிய

தாஸ்யம் (பரமபதமித்யாதி). "குருகூர்நகரான" என்றே, "நம்பி" என்றதுக்கு தாஸ்யத்தை யெல்லையளவு மருளிச்செய்கிறார்(நானொன்றை இத்யாதிவாக்யத்தாலே). உரியனை ஆளாய் என்று விசேஷிக்கைக்கு ப்ரயோஜந மருளிச்செய்வதாக உரியவடியார் நிலையைக் காட்டுகிறார் (உரிய இத்யாதி). நான் என்றிருக்க "அடியேன்" என்றருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாருடைய இத்யாதி). "நன்மையே!" என்று விஸ்மயராகிறா ரென்கிறார். ஆழ்வாருக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸாவ யாணமென்று (ஆளுரியனாய்ப் பெற்ற நன்மையென்று).

வடியேனாய்ப் பெற்றபேறு இழந்தேநான். ப்ராப்தா ப்ராப்தவிவேகத்தில் ப்ராவண்யத்தால்வந்தநன்மையன்றென்கை. (௯)

தாத்பர்யம் (ப்ராப்தௌத்ருத்யாதி.) ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகமாவது- ஸமஸ்தவிஷயம் ப்ராப்தம், இதரவிஷயம் அப்ராப்தம் என்று விவேகித்துப்பற்றவில்லை. அப்படியேயாகையாலேபற்றினேனென்றபடி. (௯)

நாலாம்பாட்டு.

நன்மையான்மிக்கநான்மறையாளர்கள்
புன்மையாகக்கருதுவராதலி
லன்னையாயத்தனாயென்னையாண்டிடுந்
தன்மையான்சடகோபனென்னம்பியே.

ப்ரதிபதம்.

நன்மையால்	அபகாரிகளளவிலும் உபகரிக்கிற நன்மையால்
மிக்க	அதிசயித்த
நால்	நாலுவகைப்பட்ட
மறை	வேதங்களுக்கும்
ஆளர்கள்	ப்ராமாண்யம் செலுத்த வல்லவர்கள்
புன்மையாக	பொல்லாங்காக
கருதுவர்	நிந்திப்பர்;
ஆதலில்	ஆதலால்
அன்னையாய்	மாதாவாய்
அத்தனாய்	பிதாவாய்

என்னை	அடியேனை
ஆணையிடும்	நியமித்துப்போருகிற
தன்மையான்	ஸ்வபாவதையுடையரான
சடகோபன்	(என்னுடைய) ஶாட்யத்தைப் போக்கினவர்
எனநம்பியே	என்னுடையகுறைவு தீரும்படி பூர்ணதையையுடையவர்.

வ்யாக்யாநம்.

நாலாம்பாட்டில், "என்னப்பனில்" என்றுகாற்கடைக்கொண்ட விஷயததை "ஆழ்வாருகந்தார்" என்று விரும்புகைக்கடியென்னென்னில்; என்தண்மையைப்பாராதே யென்னை விஷயீகரித்த நீர்மையை யநுஸந்தித்தால, அவருகந்தவிஷயத்தை யுகவா

அரும்பதம்.

நாலாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் ஶங்கா பரிஹாரரூபேண ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (என்னப்பனி லித்யாதி.) என்னப்பனில என்றது - "தேவுமற்றறியேன்" என்றதுக்கு உபலக்ஷணம். (உகந்தார்) என்ற அநந்தரம் "ஆகிலும்" என்று அத்யாஹாரம்; ஆகையால் ஆழ்வாருகக்கையே விரும்புகைக் கடியாயிருக்க (அடியென்னென்னில்) என்கிற ஶங்கை உதியாதென்கிறது பரிஹாரம். "புன்மையாகக் கருதுவராதலில்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து, என்னுடைய நிகர்ஷமே பற்றாக அங்கீகரித்த வாழ்வாருடைய ஸௌஹார்த்தம், அவருகந்த விஷயமென்றாகிலும் பற்றுகைக்கு ஹேதுவென்று பரிஹரிக்கிறார் (என்தண்மை இத்யாதி).

தொழிவேனோ வென்ன; உம்முடைய தன்மை யேது, அதுபாராதே அவர்விஷயீகரித்தபடி யென் னென்ன; அத்தைப்பேசுகிருர்.

(நன்மையாலிக்ர்ராதி) ஆத்ம குணங்களால் உதாரராய், ஸம்ஸாரிகளுக்கு அபாச்ரயரோதரா யிருப்பாரில் ஆழ்வாரையொழிந்தாரடங்க, "இவன் அவஸ்து"என்றுகைவிடும்படியன்றோவென்னுடைய ஸ்திதியிருக்கும்படி. ஒருத்தனுக்கு நன்மையாவது- தோஷகுணங்கள் ஏகாச்ரயஸ்தங்களா யிருந்தால், தோஷத்தை விட்டு குணாம்சத்தை ஸ்வீகரிக்கை. அதில், மிகுதியாவது - "குணம்" என்று பேரிட லாவ தொன்றின்றிக்கே தோஷமே யாயிருந்தால் அதுதானே பற்ருசாகக் கைக்கொள்ளுகை. (நான்

(என்தன்மை பாராதே) - அதுவே பற்ருசாக என்று கூட்டு வது. ஒழிவேனே என்றது - இப்படி உத்தர மருளிச்செய்ய வென்றபடி.

நான்மறையாளர்க ளாகையாலே - நன்மையால மிகக வர்களென்ருய், அத்தாலே உத்தரமொன்று ஸமிதார மருளிச்செய்கிருர் (ஆத்மகுணங்களாலிக்ராதி). ஆத்மகுணங்கள்- சுத்ரஸ்வாதிகள். புன்மையாகக் கருதுகிறவிவர்களில் ஆழ் வாரையுமஹோதராக்கிறுல், மேலே "என்னையாண்டிடும்" என்னக் கூடாமையாலே (ஆழ்வாரையொழிந்தாரடங்கய) வென்றுசொல்லுகிருர். அடங்க - ஸர்வம்; நான்மறையா ளர்களெல்லாரும். "நன்மையால்மிக்க" என்றத்தை விவ ரிக்கிருர் (ஒருத்தனுக்கு இதராதிவாக்யத்தாலே.) பற்ரு

மறையாளர்கள்) அதுக்கடியாக ஹிதாநு ஶாஸநம் பண்ணக்கடவ வேதங்களிலே அவகாஹித்திருமவர்கள். நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள். அவர்களாகிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளாதல், கூரத்தாழ்வானாதல். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - வேதார்த்த தாத்பர்யஜ்ஞைகப்படுகை; அத்தாவது - ஆந்ருஶம்ஸ்யப்ரதாநராகையென்றபடி. (புன்மையாகக்கருதுவர்) புன்மை யென்று - ஒரு தோஷமும், அதுக்காஶ்ரயமான தோஷியுமாயிருக்கை யன்றிக்கே, புன்மைதானொரு வடிவுகொண்டதென் றிருப்பர்கள். புன்மையாவது - தௌஷ்ட்யமாதல்; பொல்லாங்காதல்; விஷயாந்தரப்ராவண்ய

சாக - ஹேதுவாக. தாத்பர்யாஜம்.(அதுக்கித்யாதி.) அதுக்கு-பற்றாசாகக் கொள்ளுகைக்கு. ஶப்தார்த்தாநுஸாரேண "ஆளர்கள்" என்றதுக்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நாலுவகை இத்யாதி.) வ்யாஸபதம் - அகண்டமான வேதத்தை அர்த்தத்தின்படியே ஶாகாகாண்டாதிரூபேண விபஜிக்கிற வ்யாஸருடைய அதிகாரம். அவர்களாகிறார் என்றது - நன்மையால்மிக்க நான்மறையாளர்களாகிறார் என்றபடி. உத்தரார்த்த நிகமநம் (இத்தாலித்யாதி.) வேதார்த்த தாத்பர்யத்தின் படியே யநுஷ்டிக்க வல்லவர்களா யிருக்கைஎன்றபடி. ஆந்ருஶம்ஸ்ய- ஸர்வபூதாநுகூலாநுஷ்டாநம், * புன்மை ஶப்தார்த்தமான தௌஷ்ட்யமாதல், பொல்லாங்காதல் இவ்விடத்துக்கு விவக்ஷிதமன்று, மேல்பாட்டில் தௌஷ்ட்யத்தை ப்ரஸ்தாவியாமையாலே.

மாதல்; ப்ராபகமாதல். இதுதான் - மேலிற்பாட்டிலே வ்யக்தமாகக்கடவது.

(ஆகவிலன்னையா யத்தனுயென்னை யாண்டிடுந் தன்மையான்) அப்புன்மையே ஹேதுவாக "இவ்வளவில் நாமல்லது ரக்ஷகரில்லை" என்று எனக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமானவர். "ஸ்ரீநுமொகாநு ஸஜ்ஞ க்ருத்ஸ்நம் தவேஸர்வணஜ்ஞம்" என்கிறபடியே, "காகத்தோபாதி யிவனுக்கும் புறம்பொரு பற்றுசில்லை" என்று அதுவே ஹேதுவாக ஸர்வவிதரக்ஷகரானவர். ப்ரியமேசெய்யக்கடவதோர்செய்யுமதுவும், ஹிதமே செய்யக்கடவ விதாசெய்யுமதுவும், ஸ்வாமித்வாநுரூபமானவடிமைகொள்ளும் நாயன்செய்யுமதுவும் செய்யுமவர். "தாயாய்த்தந்தையா யறியாதன வறிவித்தவத்தா" என்று ஸமவிஷயத்திலாழ்வார்சொல்லுமதெல்லாம் ஆழ்வார் விஷயத்திலே சொல்லுகிறாரிவர். (தன்மையான்) அக்நிக்கு ஔஷ்ண்யம் போலேயும், ஜலத்துக்கு ஸைத்யம்போலேயு மிஸ்வஸ்வபாவங்

பொல்லாங்கு-பாபம். தாத்பர்யம் (அப்புன்மை இத்யாதி) எல்லாருக்கும் த்யாஜ்யஹேதுவான புன்மை, இவருக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவானபடியை யுபபாதிக்கிறார் (ஸ்ரீநுமொகா நித்யாதி.) "அன்னையாய்" இத்யாதிக்கு ஸௌஹார்த்தியாலே ஸ்வாரஸ்யம் (ப்ரியமே ஜ இத்யாதி.) நாயன் - ஸர்வேச்வரன். வ்யாவ்ருத்தா ஈடுபடுகிறார் (தாயா யித்யாதி.) "தன்மையான்" என்றத்தைக் கீழ்ச்சொன்ன மூன்று பதங்களிலுங் கூட்டி தாத்பர்யம் (அவிகித்யாதி.) ஸஸ்வஸ்வபாவங்கள் நிரூபகமாகச்

கனை நிரூபகமாகவுடையவர். அதாகிறது - "இவனுக்கு உபகரித்தோம்" என்று, தான் நினைத்தல், இவன்றனக்கு ப்ரத்யுபகாரத்தில் விழியவேண்டியிருத்தல் செய்யாதொழிகை. (சடகோபன்) என் பக்கல் ஸாஹ்யத்தைப்போக்கினவர். கீழ்மூன்று பாட்டிலும், "தென்குருகூர்நம்பி" என்றுசொன்னவர், இப்பாட்டிலே "சடகோபன்" என்றுரிறே; ஸதோஷத்தைப் போக்கினபடியாலே. (என்நம்பி) தாய்செய்வது தமப்பன் செய்யமாட்டான்; அவன் செய்வது இவள் செய்யமாட்டாள்; ஆசார்யன் செய்யுமது இருவரும் செய்ய மாட்டார்கள்; நாயன் செய்யுமது அடியான் செய்யமாட்டான்; எல்லார் செய்வதும் செய்யவல்ல பூர்த்தியையுடையவர். (என்னம்பியே) என்னுடைய தண்மையாகிற பாழ்ந்தாறு நிரம்பும்

சொன்னத்தால் ஸஹிதம் (அதாகிற திரவ்யாதி). ஸாஹ்யத்தைப் போக்கினதுககு ஜ்ஞாபக மென்னென்ன வருளிசசெய்கிறார் (கீழ் இத்யாதி வாக்யத்தாலே) ஷாஜ்ஞம் சொல்லாதே "நம்பி" என்றதுக்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தாய் என்று தொடங்கி அஞ்சு வாக்யத்தாலே). (ஆசார்யன்) எனகிற வாக்யத்துக்கு, ஸடகோபன் எனறு - என் அஜ்ஞானத்தைப் போக்கினவ ரென்கையாலே யென்று கருத்து. (நம்பி) என்றதுக்கு, கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு ஸாம்யம் சொனனார்; அவர்களிலும் ஆதிக்யமாக ஸாம்யம் (என்னுடைய வித்யாதி). பாழ்ந்தாறு - படுகுழி; அதாவது - தம்முடைய தோஷங்களாகிற ஸகுமான படுகுழியைத்தூற்றுப்

படியான ப்ரீதியையுடையவ னொன்றுமித்தனை. இவர்க்கு, கீழ்ச்சொன்ன அநுஷ்டானங்கள் ஸ்வயாஸாத்யமல்ல; கௌரவாதிகமாகவந்த ஸ்வபாவமாகையாலும் அவர்ஜநீயமாகையாலும். (௪)

போடுகைக்கீடான க்ருபாதிரணை ப்ரீதியை யுடையவனென்கை. ஆயிக்யத்தை யுபபாதிக்கிறார் (இவர்க்கித்யாதி). நன்மையான்மிக்க நான்மறையாளர்கள் - என்னை - புன்மையாகக் கருதுவராதலில - சடகோப னென்னம்பியே - அன்னையாயத்தனாய் என்னையாண்டிடுந் தன்மையான் என்று அந்வயம். ஆக, காற்கடைக்கொண்ட ஸகலவிஷயத்தையும், ஸ்வாஸ்ரகாரோப காரகரான ஆழ்வாரையிட்டு உகவாதொழிவேனோ வென்று கருத்து. (௪)

அஞ்சாம்பாட்டு.

நம்பினேன்பிறர்நன்பொருடன்னையும்
நம்பினேன்மடவாரையுமுன்னெலாம்
செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பிக்
கன்பனாய்அடியேன்சதிர்த்தேனின்றே.

ப்ரதிபதம்.

முன்னெலாம்	அநாதிகாலமெல்லாம்
பிறர்	ஈஸ்வரனுடைய
நன்பொருள்தன்னை	ஸமீசீநமான ஆத்மவஸ்துவை
நம்பினேன்	ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன்;
மடவாரையும்	வாதிப்ரத்யாதிகளையுடைய பாஹ்யர்களையும்

நம்பினேன்	ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன்;
செம்	மாற்றுமிகுந்தின
பொன்	பொன்னாலேசெய்யப்பட்ட
மாடம்	மாடங்களையுடைய
திருக்குருகூர்	திருநகரியிலேயிருக்கிற
நம்பிக்கு	உத்தாரகரான ஆழ்வார்க்கு
இன்று	சேஷமானஸமயத்திலே
அன்பனாய்	ஸ்ரீதனாய்; தாஸனாய்
அடியேன்	அடியேன்
சதிர்த்தேன்	சதிரையுடையேனானேன்.

வ்யாக்யானம்.

அஞ்சாம்பாட்டில், உம்மைப் புன்மையாகவும், உமக்கு ஆழ்வார்ஸ்வரூபகாரத்தாலுமுபகாரகராகவுஞ்சொன்னீர்;உம்முடையபுன்மையையும்,உமக்கு ஆழ்வார் உபகரித்த நன்மையையுஞ் சொல்லிக் காணீரென்ன; சொல்லுகிறார்.

அரும்பதம்.

அஞ்சாம்பாட்டு. "புன்மையாகக்கருதுவர்" என்று - புன்மையும், "அன்னையாய்" இத்யாதியால் - ஆழ்வாருபகரித்த படிகளும் சொல்லி யிருக்க, இப்பாட்டிலுஞ் சொல்லுவானென்னென்கிற ஶங்கையை பரிஹரிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி; விசேஷ ப்ரகாசமாக அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (உம்மை யித்யாதி.) சொல்லிககாணீர் என்றது - விசேஷித்துச்சொல்லிக் காணீரென்றபடி.

(நம்பினேனித்யாதி) இது என்னுடைய புன்மை யிருந்தபடி. (பிறர்நன்பொருள் - நம்பினேன்) பிற ரென்கிறது-ஸம்ஸாரிகள். நன்பொருளென்கிறது - ஆத்மவஸ்துவை. த்ரவ்யாத்மவர்க்கத்துக்கு மவ்வருகாய், விஸஜாதீயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனுகை யாலே - பிறரென்கிறது; "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:" என்னக்கடவதிறே. பொருளென்று - த்ரவ்யம். நன் பொருளென்று - விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து; "த்ர வ்யாணி நவ தத்பேதா:" என்று த்ரவ்யங்களில் ப்ரதா நமாக வாத்மவஸ்துவை நிரூபித்ததிறே. அத்தை யிறே முன்புநான் அபஹரித்தது. நம்புதல்-ஆசைப் படுதல். பரத்ரவ்யத்தை யாசைப்படுகையிறே - அபஹாரமாவது. "வன்கள்வன்" என்று ஆழ்வாரநு ஸந்தித்ததிறே யிவர்க்கு முதல். "கிந்தேந நக்ருதம் பா

ஹார் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, அந்வயித்து தாத்பர்ய மரு ளிச் செய்கிறார் (பிறர் இத்யாதி.) பிறர் என்று ஸம்ஸாரிகளை சொல்லும் ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கிறார் (த்ரவ்யாத்மே த்யாதி) அவ்வருகு - உத்க்ருஷ்டமாவயி. இதுக்கு ஹேது (விஸ ஜாதீயேத்யாதி.) ஆத்மாவைச் சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் (பொருளென்றித்யாதி.) வைஶேஷிகதர்ஶநப்ர ஸித்தமையை உபபாதிக்கிறார்(த்ரவ்யாணீத்யாதி)"நம்பினேன்" என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (அத்தை யித்யாதி.) ஸ்வாரஸ்யம் (நம் புதலித்யாதி.) ஆசை, அபஹாரமானபடி யென்னென்ன (பரத்ரவ்யேத்யாதி.) தம்மை ஆத்மாபஹாரியாக அநுஸந்திக் கைக் கடியென்னென்ன (வன்கள்வன் இத்யாதி) வன்கள்வன்

சோரேணாத்மாபஹாரிணா".— ஸ்வஶேஷத்வத்தளவில் நில்லாதே, ஶேஷத்வகாஷ்டையில் நிற்கக் கடவ ஆத்மவஸ்துவைக் கிடீர் நானபஹரித்தது; ததீயஶேஷமான வன்றிறே இவ்வாத்மவஸ்து ஸ்வதந்த்ரமாயிற்றுவது. அபஹாரத்தில்வந்தால், த்ரவ்யத்தினுடைய ஸ்வாம்யத்தைக்கும், அபிஜாதித்தவனுடைய ஸ்வாம்யத்தைக்கும் தக்கபடி ப்ராயஶ்சித்தம் கனத்திருக்குமிறே; ப்ராஹ்மணஸ்வத்தை அபஹரித்தாற் போலன்றே, ஸர்வேஶ்வரஸ்வத்தையபஹரித்தால்; த்ரவ்யங்களிலும் தாரதம்யத்தாலே ப்ராய

என்றது - திருவாய்மொழி; ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயேன; "நன்பொருள்" என்றதில், "தன்னை" என்றதுக்கு தானான தன்மையாக தாத்பர்யம் (ஸமஷ்டித்யாதி) "ஶேஷத்வகாஷ்டையில் நிற்கக்கடவ ஆத்மவஸ்து" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் (ததீயேத்யாதி) ததீயஶேஷத்வம், ததீயஶேஷத்வ வ்யாப்தமாகையாலே, ததீயஶேஷத்வமில்லாதபோது ததீயஶேஷத்வம் குலைகையால் அநர்ஹத்வம் ப்ரஸஜ்யமாம்; அத்தாலே ஸ்வதந்த்ரார்ஹமில்லையாமென்று கருத்து. "பிறர்" என்று - ஸாதிவைலக்ஷண்யம் சொன்னத்தாலும், "நல்" என்று - த்ரவ்யவைலக்ஷண்யம் சொல்லுகையாலும் ஸித்ததோர் ந்யாயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அபஹாரத்தில் வந்தா லித்யாதி அஞ்சுவாக்யத்தாலே) "த்ருணக்காஷ்டாபஹாரேண யோ தோஷஃ பரிகீர்த்திதஃ | ஸுவர்ணாபஹாரேऽபி தாவானேவ ந ஸம்ஶயஃ || கன்யாஶ்வாபஹாரேண யோ தோஷஃ பரிகீர்த்திதஃ | ஶ்ரோத்ரியஸ்வாபஹாரேऽபி தாவானேவ ந ஸம்ஶயஃ || ஆத்மவஸ்துயதோ

ஶ்ரித்த வைஷம்யமுண்டிறே; பிறகு, வைக்கோல் களவுகண்டாற்போலே யன்றிறே ரத்நத்தைக் களவு கண்டால்; ஆத்மவஸ்து, ஸ்ரீகௌஸ்துபஸ்தாநீயமாய், உடையவன் ஸர்வேஶ்வரனாயிறே யிருப்பது.

(நம்பினேன்மடவாரையும்) ஈஶ்வரனுக்கு அபிமதமான வஸ்துவை அபஹரித்த நான், தேஹாத்மாபிமாநிகள் "என்னது" என்று அபிமாநித்த வஸ்துவை அபஹரிக்கச் சொல்லவேணுமோ; ராஜத்ரவ்யாபஹாரம்பண்ண அஞ்சாதநான், க்ஷுத்ரருடைய பிறகும் வைக்கோலும் அபஹரிக்க அஞ்சுவனே; இதத்தால் - ஈஶ்வராபிமதமானவஸ்துவையும் அபஹரித்தேன்; அந்யருடைய அபிமதவிஷயத்தையுமபஹரித்தேனென்றபடி. மடவா ரென்கையாலே - அங்கும் அநந்யார்ஹங்களை யபஹரித்தே னென்கை. (முன்னெலாம்) இப்படி தேஹாத்மாபிமாநியாயும் விஷயப்ரவணனாயும் போந்த காலந்தான் ஸாவதி

நாஸ்வ் ஶாதேஶ்வஸ்த்வபஹாரிணாம் । தஸ்யாத்மாபஹாரேண தொஷஸ்யாந்தோ நவித்யதே॥" என்கிற விவசநங்க ளிவ்விடத்தி லநுஸந்தேயங்கள். க்ஷுத்ர - க்ஷுத்ரன். "பிறர் நனபொருள்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து தாத்பர்யம் (ஈஶ்வரனுக்கிஷ்டாதி) ஸ்த்ரீகள் என்னாதே, மடப்பத்தையிட்டு விஶேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் (மடவாரித்யாதி.) ஸாத்ராதிப்ராயம் (இப்படியித்யாதி.) ஸதாஸியாக ஸாத்வாபஹாரம்

யாகப் பெற்றதோ. ஈஶ்வரஜ்ஞோபாதி ஆத்மாவும் நித்யன்; ஜ்ஞாநமும் அநாதி; அசித்ஸம்பந்தமும் அநாதி; ஆகையாலே, முன்புள்ளகாலமெல்லா மிதுவே யாயிற்றென்கை.

உம்முடையபுன்மை, குறைவறறிருந்தது. ஆழ்வார் உமக்கு நிர்ஹேதுகமாக வுபகரித்தவளவேயோ தன்ன; அதனைச் சொல்லுகிறார் மேல். (செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர்நம்பிக்கு) என்னுடைய வ்ருத்தாந்தத்தை யாராயுமத்தனை அவஸரரோ வாழ்வார், “என்னையுபேக்ஷித்தகால மிவ்வளவு, பாப மிவ்வளவு” என்று பார்க்கும்படியுன்றே. ஆழ்வாருடைய வஸ்து ஆத்மாபஹாரம்பண்ணினேன், நான் விஷயப்ரவணனானேனென்று கைவிடும்படியன்றே.

ஆழ்வார்திருவடிகளை நீர்தாம்கிட்டினபடி யென்னென்ன; விஷயங்களுக்கர்த்தந்தேடி, அர்த்தாபஹாரத்துக்கு இடம்பார்த்துத் திரியாநிற்க, அச்செம்பொன் மாடத்தைக் களவுகாணப்புக்கேன்; அங்கே * வைத்த மாநிதியைக்கண்டு அகப்பட்டேனென்கிறார்.

வதத்துக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (ஈஶ்வரஜ்ஞோபாதி இத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (உம்முடைய இத்யாதி.) நம்பி வசனமாகவும் (என்னுடைய இத்யாதி) “மடவாரையும்” என்றதைக் கடாக்ஷித்து (செம்பொன்மாடம்) என்று வர்ணித்ததுக்கு [illegible] வசனமாகவும் (ஆழ்வாரித்யாதி) வர்ணித்த

இவர்க்குவைத்தமாநிதி ஆழ்வாரிறே. ஆழ்வார்திருவடிகளோபாதி திருநகரியும் இவர்க்குஸ்ப்ருஹணீயமாகையாலே திருநகரியைக் கவிபாடுகிறார். (இன்றன்பனாய்) இதுக்குமுன்பு எனக்கொரு நினைவின்றிக்கே யிருக்க, அவிஜ்ஞாதமாக ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ப்ரவணனாகக்கண்டேன். அநாதிகாலம்ஆத்மாபஹாரம்பண்ணியும் விஷயப்ரவணனும்போந்தவிது இழவுக்குடலாகையன்றிக்கே, ஶரண்யப்ரபாவத்தாலே. பேற்றுக்குடலாக க்ருஷிபண்ணினாரைப் போலே ஃபலித்துக் கொண்டு நிற்கக் கண்டேன். "நான், என்னது" - என்றிருக்கை தவிர்ந்து உதாரவிஷயங்களில் விரக்தராய், பகவச்சேஷத்வத்தளவில் நில்லாதே அதின் எல்லையான ததீயசேஷத்வத்தளவிலே நின்றாராழ்வார்; இந்தக்ரமாபேக்ஷையின்றிக்கே, முதலடியிலே நான் ஆழ்வார்திருவடிகளிலே

துக்குதாத்பர்யாஹாரம் (ஆழ்வார்திருவடிகளோபாதியித்யாதி.) "இன்று" என்றத்தை இங்கேயந்வயித்து ப்ரதீகம் (இன்றன்பனாய் என்றது.) (ஒருநினைவின்றிக்கே என்றது) ஆத்மாபஹாராதிக்ரமமென்றும், விஷயப்ராவண்யமாகாதென்றும், பகவச்சேஷத்வம் உத்தேஶ்யமென்றும், ததீயசேஷத்வாவதிதோத்தேஶ்யமென்றும் இப்படி ஹிதவிசேஷ* யின்றிக்கே யென்றபடி. இது "இன்று" என்றதுக்குதாத்பர்யம். "இன்று" என்றபதத்தை யுட்கொண்டு விவரிக்கிறார் (அநாதித்யாதிவாக்யத்தாலே) "நம்பி" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து 'நான்,

ஸ்ரவணனாகப் பெற்றேன். (அடியேன்) ஆழ்வாருடைய வைபவத்தை அநுஸந்தித்து, "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்" என்கிறபடியே அதுக்குத் தோற்று (அடியேனென்கிறார்.) ஆசார்யர்களை "நம்பி" யென்னக் கற்பித்தாற்போலே, ஆசார்யர்கள் அழைத்தால் "அடியேன்" என்கிறதும் ஸ்ரீமதுரகவிகள் வாஸநையாலே யாயிற்று. (சதிர்த்தேன்) சதிரையுடையேனானேன். ஈஸ்வரஶேஷமான வஸ்துவை "என்னது" என்றிருக்கைக்கும், இதரவிஷய ஸ்ரவணத்துக்கும் மேற்பட்ட சதிர்கேடு இல்லையிறே; அவற்றைவிட்டு பகவத்விஷயத்தளவிலே நில்லாதே, ஆழ்வாரளவும் வரும்படி சதிரையுடையேனானேன்.

என்னாதே "அடியேன" என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (ஆழ்வாருடைய வித்யாதி). சதிர் இன்னதென்று வ்யாவர்த்யவஸ்துவாக அருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரேத்யாதி.) (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

இன்றுதொட்டுமெழுமையுமெம்பிரா
னின்றுதன்புகழேத்தவருளினான்
குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி
யென்றுமென்னையிகழ்விலன்காண்மினே.

ப்ரதிபதம்.

இன்றுதொட்டும்	இன்றுமுதல
எழுமையும்	மேலுள்ளகாலமெல்லாம்
எம்பிரான்	எனக்குஸ்வாமியானவர்

நின்று	ஒருப்படிப்படநின்று
தன்	தம்முடைய
புகழ்	கல்யாணகுணங்களை
ஏத்த	ஸ்தோத்ரிக்கும்படி.
அருளினன்	க்ருபைபண்ணினார்;
குன்றம	பர்வதங்களுக்கொத்த
மாடம்	மாடங்களையுடைய
திருக்குருகூர்நம்பி	திருநகரியிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வார்,
என்றும்	எக்காலத்திலும்
என்னை	என்னை
இகழ்விலன்	அநாதரிக்கிறிலர்
காணமின்	காணுங்கள்.

வ்யாக்யாநம்.

ஆறும்பாட்டில், ஆழ்வாரிப்போது இங்கே விஷயீகரித்தாலும், நீர் தாம் அநாதிகாலம் வாஸநை பண்ணிப்போந்த விஷயமாகையாலே மறுவலிடிலோ வென்ன; அங்ஙன் மறுவலிடும்படியாயோ! ஆழ்வார்

அரும்பதம்.

ஆறும்பாட்டு. "என்றுமென்னை யிகழ்விலனகாணமின்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸாநுஷங்கம் ஸாவகாஸமாதல், ஸாவகாஸம் ஸாநுஷங்கமாதல் சொல்லக்கூடாமையாலே ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார் இத்யாதி). "சதிர்த்தேனின்றே" என்று நீர் ஸந்தோஷித்திருந்தீர்; இது நில்நிற்கப் புகுகிறதோ; விஷயாந்தரங்களை அநாதியாக அநுபவித்த வாஸநையால் நீர்தானே

ப்ரஸாதமென்பக்கலிருப்பதென்கிறார். "ஶாஶ்வதீர்நாம ஶ்ரீ உதாம்ஸமேஷ யோமஹாஶேஷாஹி ஜாயதே" என்றும், "ஸதாயிஹத்ருஷ்டவப்ராஸீத" என்றும், ஶாஶ்வ ப்ரஸீதக்கும் ஸமவஸ்த்ரமைவ யளவிலே நினைத்திருக்கலாமோ ஆழ்வார் க்ருபையை.

(இன்றுதொட்டும்) விஷயீகரித்தவின்று முதலாக. ஸர்வஜ்ஞ ஸாஶ்ரயணம்போலேஆஶ்ரயிப்பதொரு காலமும் ஸஹிப்பதொரு காலமுமாயோ ஆழ்வாருடைய விஷயீகாரமிருப்பது; விஷயீகார திவஸமே தொடங்கி அநந்தகாலமாயன்றோ இருப்பது. (எழுமையும்) ஏழுஜந்மத்துக்கு லக்ஷணம்; மேலுள்ள காலமெல்லா மென்றபடி. (எம்பிரான்)

திரும்பினாலோ வென்று ஶஸ்த்ராஸ்த்ரதயஸ்ஸமவத ப்ரஸாதம் போலே ஆழ்வார் ப்ரஸாதஸ் ஸ்வப்ருஸிழவினுலோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஶாஶ்வதீர்நாமித்யாதி) இவ்வாத்துக்கு ஸ்ராய்த்திலே நோக்காய், ஸமவவிஷயத்திலும் நான் போகாதே, யாவதாத்மஸாவி தம்மையேத்தும்படி நிர்ஹேதுகமாகவருளின வாழ்வாருடையக்ருபையை, ஸக்ருத்ப்ரபந்நாயோ ஸஹஸ்ராதிகளையிட்டுக் கைவிடுமவன் க்ருபையோடு ஸமமென்னலாமோ வென்று கருத்து. ஸமவத ப்ரஸாதத்திலுமதிஶயிதமான வாழ்வாருடைய ப்ரஸாதத்துக்கு ஏழுஜந்மம் தன் புகழேத்தப் பண்ணினுல் என்றால் ஏத்தவாகாமையாலே அநந்த காலத்துக்கு முபலக்ஷண மாக்குகிறார் (ஏழுஜந்மமித்யாதி.) அருளினபின்பன்றோ "எம்பிரான்" என்று உபகா

"பிரான் பெருநிலங்கீண்டவன்" என்று ஸ்வவிஷ
யத்தில்ஆழ்வார்பேசும்படியை உபகாரஸ்ம்ருதியாலே
ஆழ்வார் விஷயத்திலே பேசுகிறார். (எம்பிரான்)
என்னாதே. (நின்று) ஒருபடிப்படநின்று. உபகார
ஸ்ம்ருதியாலே ஸ்வரூபத்தளவும் ஆழ்வாரை யநு
பவித்து, பின்பு அதுகிட்டினவாறே அதிலேதோள்
மாறும்படி யின்றிக்கே யிருக்கை. (தன்புகழேத்த)
ஆழ்வாருடைய அநுபவத்துக்குள்ளே ஸ்வவிஷயாநு
பவமாம்படியா யன்றோ வாழ்வாருடைய பெருமை
யிருப்பது. (அருளினான்) நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை
பண்ணினார். "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று
ஆழ்வார் ஸ்வவிஷயத்திற் சொன்ன வார்த்தையை

ஸாநுஸந்தானம்பண்ண ப்ராப்தம், முன்னேதானே எம்பி
ரான் என்பானென் என்கிற ஶங்கையை உபகாரஸ்ம்ருத்யதி
ஶயத்தாலே சொன்னொன்று ஸ்பஷ்டமாக பரிஹரிக்
கிறார் (பிரான் இத்யாதி.) கீழ் வாக்யவிவரணம் (உபகார
ஸ்ம்ருதியாலே இத்யாதி.) தன்புகழ் எனபானென், "அவன
புகழ்" என்னவேண்டாவோ வென்ன; வருளிச செய்கிறார்
(ஆழ்வாருடைய இத்யாதி.) அநவரத ஸ்வவிஷயாநுபவரான வாழ்
வாரைத தாமநுபவிக்கும்போது அந்த ஸ்வவிஷயாநுபவமிதிலே
ஒழிக்குமென்று இவ்வாக்யத்துக்குதாத்பர்யம். ஹேதுவைச்
சொல்லாமையாலே ஸூசிதம் (நிர்ஹேதுகேத்யாதி) "என்னை
யருளினான்" என்னாதே கேவலம் "அருளினான்" என்கையா
லே, ஆழ்வார், எனக்கருளினன் என்றதுவோபாதி யருளிச்
செய்தாரென்கிறார். (மயர்வற இத்யாதி) அருளுக்கு முன்ட

ஆழ்வார் திருவடிகளிலே சொல்லுகிறாரிறே யிவர். (குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி) தம்மையுமேத்தி இன்னமொரு விஷயத்தையு மேத்தவேண்டும்படியோ ஆழ்வாருடைய வைஶிஷ்ட்யயிருப்பது. "குன்றம் போல்மணிமாட நீடுதிருக்குருகூர்" என்று ஆழ்வா ரருளிச்செய்யுமதிறே யிவர்நெஞ்சிலே வாஸிதமா யிருப்பது, அத்தைச் சொல்லுகிறார். (என்றுமென்னை யிகழ்விலன்) என்று மிகழ்விலன், என்னை யிகழ்விலன்; - யாவதாத்மபாவி, புறம்பே யொருவிஷயத்திலே போகவிட்டுக் கொடார்; என் தண்மை பாராதே விஷயீகரித்த அவர், என்னைவிஷயாந்தரங்களிலே போகவொட்டுவரோ. தம்திருவடிகளொழியப் புறம்பு புகலற்றிருக்கிற வென்னை. "புறம்பே போக" என்றாலும் போகலாம்படி யென்கையிலே என்னைக் காட்டித்தருவரோ. (காண்மினே) இது ப்ரத்யக்ஷிக்கலாவ தொன்றாயிருக்க, ஆழ்வார் பெருமை நான் சொல்லிக்கேட்கை மிகையன்றோ.

தம்மையுளராக நினைத்திராரென்று கருத்து. நின்று தன புகழேத்துகைக்கு ஹேதுவாக *நம்பி வைதாத்ம்யம் (தம்மையும் இத்யாதி.) ப்ரகாராந்தரேண வர்ணியாதே இப்படி வர்ணிப்பானென்னென்ன, அதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (குன்றம்போல் இத்யாதி.) "என்றும்" என்றத்தையும், "என்னை" என்றத்தையும் ஸமமாக க்ரியையிலே யந்வயங் காட்டி க்ரமேண விவரிக்கிறார் (என்றும் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) "என்னை" என்றதற்காகாரம் (தம்திருவடிகள் இத்யாதி.) குன்றமாடத் திருக்குருகூர் நம்பியான எம்பிரான் - இன்றுதொட்டும் எழுமையும் நின்று தன்புகழேத்தவருளினான்; ஆகையாலே, என்றுமென்னை யிகழ்விலன் காண்மின் என்றந்வயம். (௬)

ஏழாம்பாட்டு.

கண்டுகொணடென்னைக்காரிமாறப்பிரான்
பண்டைவல்வினைபாற்றியருளிஞ
னெண்டிசையுமறியவியம்புகே
ஞெண்டமிழ்ச்சட்கோபனருளையே.

வ்யாக்யை.

என்னை	ஸ்நதுககளாலே கைவிடப்பட்டி ருந என்னை
கணடுகொண்டு	என தோஷததைப் பாராதே ஸௌசீல்யத்தைப் பண்ணிககொண்டு
காரிமாறப்பிரான	அககுடியிலே பிறநது எனனு டைய பிறவி யெடுத்தற்கு உபகாரகர் ; [காரி என்று அப்பேருடைய பிதாவைச சொல்லுகிறது]
பண்டைவல்வினை	அநாதிஸித்தமாய் ப்ரபலமான பாபத்தை
பாற்றி	பொகட்டு
அருளினன	அருளினன் ;
ஒணடமிழச்சடகோப னருளையே	ஸௌந்தர்யத்தையுடைய தமிழ ப்ரபந்தத்தை யருளிச்செய்து ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸம்ஸாரத் தைப போககின ஆழவாரு டைய க்ருபையையே
எண்டிசையும	எட்டுத்திக்கிலுமிருககிறவர்கள்
அறிய	அறியும்படி
இயம்புகேன்	சொல்லுகிறேன்.

MAHAMAHOPADHY
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
BESANT NAGAR, MADRAS-600 090.

வ்யாக்யாநம்.

ஏழாம்பாட்டில், ஆழ்வார், தம்முடைய பக்கல் பண்ணின நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தைக் கண்டு, "இவ்விஷயீகாரத்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்க நாட்டாரிழக்கைக்கடியென்" என்று அநுஸந்தித்து, "இவருடைய பெருமையை யறியாமையாலேயிழக்கிறார்கள்" என்று, எல்லாரு மறியும்படி சொல்லக் கடவேனென்கிறார்.

(கண்டுகொண்டு) நான்கிட்டின வளவில் ஆழ்வார்க்குண்டான திருவுள்ளம நிதியெடுத்தாற்போலே யிருந்ததென்கிறார். "தம்மைப்பெறுகைக்கு *எதிர்சூழலபுகக்குத்திரிந்தாரிவர்" என்று தோற்றும்

அரும்பதம்.

ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில், "நின்றுதன் புகழேத்த வருளினன்" என்று - ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தை அநுஸந்தித்தவர், எல்லார்க்கு முண்டாக வேண்டுமென்று "எண்டிசையு மறியவியம்புகேன்" என்கையாலே க்ஷநிர்மாணமானஸூக்தி யருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார், தம்முடையபக்க லிஷ்யாதி.)

"கண்டுகொண்டு" என்றதுக்கு-காணாததத்தைக்கண்டென்றும், தேடினதைக்கண்டென்றும் இரண்டு தாத்பர்யம். இவ்விரண்டையு மடைவே யருளிச்செய்கிறார் (நான்கிட்டின ஐஸ்வர்யவாக்யத்தாலே) இப்படி தம்மிடத்தி லிருக்கைக்

MAHAMAHOPADHYAYA

படியிருந்ததென்கிறார். அவருடைய க்ருபைக்கு அநுரூபதமான பாத்ரமிறேநான். (என்னை) நாட்டாரிற்காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வாசியறியாதவென்னை. தம்முடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணவுங்கூடமாட்டாதவென்னையென்றுமாம். (காரிமாறப்பிரான்) ஆழ்வார் தம்பக்கல் பண்ணின உபகாரத்தை நினைத்துப்(பிரான்)என்கிறார். காரிமாறப்பிரான் என்கிறவிசேஷணத்தாலே ஆழ்வார்க்குஉபகாரகனான ஈச்வரன்பக்கல் போகாமைக்காக விசேஷிக்கிறார். “ஸுஹ்ருதம்ஸர்வபூதாநாம்” என்கிறபடியே அவனுடைய வுபகாரகத்வம் ஸர்வஸாதாரணமா யாயிற்றிருப்பது; அந்தஸாதாரண்யத்திற் புகாமைக்காகத் தம்முடைய ஸம்பந்தத்தை

கடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவருடைய இத்யாதி) (அநுரூபதமம்) யஸ்ய ஸத்ருசதமோநாஸ்தி, ததநுரூபதமம் என்று பஹுவ்ரீஹி; தோஷபூயிஷ்டதையாலே தாம் க்ருபைக்கு உசிதமான பாத்ரமன்றென்றபடி. “அறியவியம்புகேன்” என்ற உசிதனாலே-என்னை என்றது ஸித்தமன்றோ, “என்னை”என்று சொல்லவேணுமோ வென்ன; இதுக்கு இரண்டுதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நாட்டார் இத்யாதிவாக்யத்தாலே.) “காரிமாறன்’, என்றாற்போராதோ, “பிரான்”என்னவேண்டுமோ வென்ன (ஆழ்வார் தம்பக்க லித்யாதி) “பிரான்” என்றாற் போராதோ, காரிமாற விசேஷணமென்னென்ன (காரி இத்யாதி) காரி என்று - ஆழ்வார் திருத்தமப்பனார்; மாறன் என்று-ஆழ்வார்திருநாமம். ஸ்ரீமதுரகவிகள் நிஷ்டாநுஸாரேண

விசேஷிக்கிறார். (பண்டைவல்வினை) அநாதிகாலஸ்ஞ்சிதமாய் விஷயாநுபவ ப்ராவண்ய ஹேதுவான பாபம்; ஸருணியைப்போலே வருத்த விஷயத்தைப் பற்றுகைக்கு வழியல்லாத வழியே யிழிகைக்கீடான பாபம்; “ப்ரயஜோவயியான ஸம்வஷிஷயமே புருஷார்த்தம்” என்கிற புத்திக்கு அடியான பாபம்; இவையாயிற்று-பண்டைவல்வினையாவது. வல்வினை-ப்ராயச்சித்தஸாத்யமுமன்றிக்கே, அநுபவவிநாஸ்யமுமன்றிக்கேயிருக்கை. (பாற்றியருளினான்) “விஷஜ்ஞோவாவக்ருத்யம்” என்றும், “கும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே” என்றும் சொல்லுகிற ப்ரகாரங்க ளன்றிக்கே, உருமாய்ந்துபோம்படி பண்ணினார். “தன்புகழேத்த வருளினான்” என்கிறபடியே - தம்மையே வாய்புலத்தும்படி பண்ணினார்.

(எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்) விசேஷஜ்ஞ

மாக ப்ரஸிஸ்வாதககோத்ரமாகச் சொல்லாதே பின்னையுமுள்ளவற்றை யெல்லாங் கூட்டி யருளிச்செய்கிறார். (அநாதீத்யாதிவாக்ய ஸந்தர்ஷ்யத்தாலே) பாற்றி என்றது - நசிப்பித்து என்றபடியாய், அத்தை வ்யாவர்த்த்ய ஸாபேக்ஷமாக வருளிச்செய்கிறார் (விஷ்ணு: இத்யாதி.) பாபக்ருத்யாதி—பாபக்ரியையை. [“க்ருத்யா உக்ரியாதேவதயோ:”] என்றிறே நிகண்டு. “அருளினான்” என்றதுக்கு ஸாத்யம் (தன்புகழித்யாதி.) (எண்டிசை என்றது) எட்டுதிக்குக ளென்றாய், அது ஸர்வலோகப்ரஸித்திபோலே தத்த்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (விசேஷத்யாதி.) ஆழ்வாரை யநுபவிக்கிற

ரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற ருசியுடையா ரெல்லாருமறியும்படி சொல்லுகிறேன். "தொண்டீ ரெல்லீரும் வாரீர்" என்னும் ஆழ்வா ரோட்டை வாஸநையாலேசொல்லுகிறார். அவர், * "பகவத்விஷ யத்தில் ருசியுடையா ரெல்லாரும் வாருங்கள்" என்றார்; இவரும் "ஆழ்வார்பக்கல் ருசியுடையா ரெல்லாரும் வாருங்கள்" என்கிறார் ஆழ்வார்பக்கல் ஸாபேக்ஷத்தாலே. (ஒண்டமிழ்ச் சடகோப னருளையே) * மயர்வற மதிநலமருளினனுடைய வருள் போலல்ல, ஆழ்வாருடைய வருள்; அவ்வருளுக்கு மயலான வளவிலே பண்ணியருளின வருளிறே. ஒண்டமிழ் - ஒள்ளியதமிழ்; அழகிய தமிழென்றபடி. * பாலேய் தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவும்படி

விவர் ஸர்வஜ்ஞஸர்வசக்தராய் எல்லாரையு மழைக்கிற தென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (தொண்டீர் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே) "சடகோபனருள்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்ய ஸாபேக்ஷமாக தாத்பர்யம் (மயர்வற இத்யாதி) வ்யாவ்ருத்தி தன்னை யுபபாதிக்கிறார் (அவ்வருளுக்கித்யாதி.) அயலான- அசலான. "ஒண்டமிழ்" என்று விசேஷிக்கையாலே - திருவாய்மொழி யருளிச்செய்தவருள் தோன்றுகை யாலும், "சடகோபனருள்" என்கையாலும், பண்டை வல்வினை பாற்றியருளின வருளைச் சொல்லுகையாலும் இவ்விரண்டுக்கும் விசேஷணத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார். (பாலே யித்யாதி). காரிமாறப்பிரான் என்னைக் கண்டுகொண்டு - பண்டை வல்

திருவாய்மொழி பாடினவருளுக்கு மேலேயிறே
யென்னை விஷயீகரித்தவருள். (எ)

வினைபாற்றியருளினான்; (இந்த)ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை
எண்டிசையு மறிய வியம்புகேன... என்றந்வயம். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற
வருளினனவ்வருமறையின்பொரு
ளருட்கொண்டாயிரமின்றமிழ்ப்பாடின
னருள்கண்டீரிவ்வுலகினின்மிக்கதே.

ப்ரதிபதம்.

அடியவர்	பாகவதர்
இன்புற	ஆநந்தநிர்ப்பராக
அருள்	க்ருபையை
கொண்டாடும்	கொண்டாடும்படி
அவ்வருமறையின்பொருள்	மறையின் அந்தவரும்பொருளை
அருளினன்	ப்ரகாசித்தருளினார்;
அருள்கொண்டு	ஈச்வரக்ருபையை ஸ்வீகரித்து
ஆயிரம்	ஆயிரம்பாட்டாய்
இன்	ரஸ்யமான
தமிழ்	திருவாய்மொழியை
பாடினனருள்கண்டீர்	அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய வருள்கண்டீர்,
இவ்வுலகினில்	இந்தலோகத்திலே
மிக்கது	மிக்கிருக்கிறது.

வ்யாக்யானம்.

எட்டாம்பாட்டில், “எண்டிசையு மறியவியம்புகேன்” என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய அருள் விஶ்வவிஷய தத்த்வத்ரயத்தையும் ஸ்வவிஷயீகரித்திருக்கையாலே யென்கிறார்.

(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) இவ்வாழ்வார்தம்மைப்போலே யிருக்குமவர்கள். “அதுவுமவனதின்னருள்” என்றும், “அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியன்” என்றுமிருக்குமிவர்தம்மைப்போலே, “ஆனைக்கன்றருளையீந்த” என்றும், “நின்னோடு மொக்க வழிபடவருளினாய்” என்றும், “அருள்புரிந்த சிந்தை” என்றும், “நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்” என்றும், “அருளாதொழியுமே” என்றும், இப்படியால்அவனருளைக்கொண்டாடுமடியவர். இப்படியே ஸமவத்ஸ ஸாக்ஷத்தைக் கொண்டாடிப் போருமவர்

அரும்பதம்.

எட்டாம்பாட்டு. ஹேதுவென்னென்னில் என்றது - எல்லாருமறிந்துஜ்ஜீவிக்கும்படி சொல்லுகைக்குஹேதுவான வருளினுடைய ஸ்வாபிப்ராயமென்னென்னிலென்றபடி. ஸ்வவிஷயீகரித்திருக்கையாலே என்றவநந்தரம் 'இயம்புகேன' என்றுசேஷம். அருள் ஸ்வவிஷயீகரித்திருக்கை யாவது - தன்னபிப்ராயத்தாலே தத்த்வத்ரயத்தையும் விஞ்சியிருக்கை. இவ்வாழ்வாரும் மற்றவர்களுமருளைக்கொண்டாடினார்களோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமவனதித்யாதி). அருளைக் கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (இப்படியே ஸமஸ்த்யாதி). இவர்கள் பக்கல்

கள். ஸமவத ஸாதநஸைவாக ஸூக்ஷ்மமான ஜ்ஞாநஸக்திகளை உபாயமாகவாதரிக்குமவர்களன்றிக்கே, "கேவல ஸமவத ஸாதநமே உஜ்ஜீவநஹேது" என்றிருக்குமவர்கள். தந்தாம் பக்கலுள்ள ஜ்ஞாநாதிகுணங்களை ப்ரஸாதஹேதுவாக நினைத்திருக்கும தொழிய, ப்ரஸாதகமாகநினைத்திராதவர்கள். இவர் இப்படி நினைத்திருக்கிறது மறறை யாழ்வார்களை யிறே; "ஆழியானருளே" என்றும், "நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்" என்றுமிறேயவர்கள் பாசுரங்கள். (இன்புற) ஜ்ஞாநநிரூபராக. "எண்ணுதனகளெண்ணுநன்முனிவ ரின்பந்தலைச்சிறப்ப" என்கிறபடியே ஸாதநத்தி லந்வயமின்றிக்கே ஸமவத்ஸ்வமே யாஸ்ரயா யிருக்கும்படியாக. (அருளினனவ்வரு மறையின்பொருள்) அவ்வருமறை - ப்ரஸித்தமாய்ப பெறுதற்கரிதா யிருக்கிறமறை.* அதாகிறது - வேதாந்தமான உபநிஷத்திறே.* அவ்வருமறையின்

ஆநுகூல்யாதிகள் இருக்க ஸமவத ஸாதநமேயுஜ்ஜீவநகாரமாகக் கூடுமோ வென்ன (தநதா மித்யாதி). * அருள்கொண்டாடு மடியவர் ஆழ்வார்களே யாகவேணுமோ வென்ன (இவர் இத்யாதி) இதுக்கு நியாமகமேதெனன (ஆழியானித்யாதி). வதார மருளிச்செய்து, தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (எண்ணுதனக ளித்யாதி). எண்ணுதனகள் - கல்யாண குணங்கள். ஸாதநாந்தர நிஷேதம் பண்ணுகிற விப்ரபத்தியை யநுஸந்திக்கவே, அவர்களுக் குண்டான வ்யவஸாயம் ஸூசிதமாமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்ய

பொருளை யருளினன் - நித்யஸத்த்வஸ்தர்க் கல்லது தோன்றாத வுபநிஷத்ஸாரத்தையு மருளிச்செய்தார். பரமஸாத்த்விகர்க்கு நித்யமான வேதார்த்தம் - உபநிஷத்ரஹஸ்யமிறே; "ஸாஹித்ய ரஸாஸ்வாத" என்னக்கடவதிறே. அதாவது - "ஸர்வஸ்வம்" என்றும், "ரஹஸ்யவேதம்" என்றுஞ்சொல்லுகிற விஷயத்தை ஸாக்ஷாத்தாலேயறிக்கை. "ஸர்வஸ்ய வாநந்யாதி" என்றும், "தமேதம் ஸ்வவேதஸாம்" என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே.

(அருள்கொண்டு) இவர்தாம் ஸ்வபுத்தியாலே யருளிச்செய்தாரன்று, "மயர்வறமதிநலமருளினன்".

---

௭௪. மறையின் பொருள் என்றதுக்கு தாத்பர்யம் (நித்யத்யாதி). அருளினன் என்கைக்கு, அதினுடைய சீர்மையேதென்னவருளிச்செய்கிறார் (பரமஸாத்த்விகத்யாதி.) உபநிஷத்ரஹஸ்யம் சீரியதென்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸாஹித்யாதி). 'ஸா'என்று-ஸ்த்ரீயைசொன்னாலும்அதுக்குஸ்த்ரீத்வ தந்த்ரமாவென்று கருத்து. ஸத்த்வநிஷ்டர்க்குத்தோன்றுகிற ஸாரமேதென்ன (அதாவது இத்யாதி). உக்தார்த்த ப்ரமாணம் (ஸர்வஜ்ஞத்யாதி). ஸர்வதஃஸ்ருதிஶிரஸ்ஸுநாநயதீதி வ்யவஹாரஸ்திரஸ்த்ராஃ. அருமறையின் பொருளை யருளின ப்ரகாரமேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே "அருள்கொண்டு" என்றருளிச் செய்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவர்த்ய ஸ்வாபாவிகமாக ஸர்வஜ்ஞமூலமென்று தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (இவர்தாம் இத்யாதி). அவனே ப்ரீத்தனே

என்கிற படியே - ஸமஸ்த ஸாஹித்ய ஜாதத்தை முதலாகக்கொண்டு, ஸ்வதந்த்ரராய்க் கொண்டாயிற்றருளிச்செய்தது. "என்னாகியே தப்புதலின்றித் தனக்கவிதான்சொல்லி" என்கிறபடியே - பிறரோபாதி, கவிபாடுகிறதாமும் விஷயீகாரம்படி ஸர்வஜ்ஞமாகவிறே கவிபாடுவித்துக் கொண்டது, (ஆயிரமின்றமிழ்ப் பாடினான்) "சதுர்விம்சத் ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாமுக்தவாந்ருஷி:" என்றாற்போலே யாயிரமாக வாயிற்றுப்பாடிற்று. ஓராத்மாவுக்கு ஹிதாம்சத்துக்கொவ்வொருபாட்டே யமையுமபடியிறேயிருப்பது. (இன்றமிழ்ப் பாடினான்) உபாதேயமான வஸ்துத்தை "வாசோவிதேயபூர்வம்" என்கிற படியே ஸர்வஜநமாகவும் ஸர்வாதிகாரமாம்படி யாகவும் பாடினார். (பாடினானருள்கண்டீர்) "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்னும்படி யருளல்ல, அது தன்னையும் விளாக்குலைக்கொண் டிருக்குமருளிறேயாழ்வாரருள். ஈச்வரன் கைவிட்ட வாத்மாக்களையும்,

---

னன (என்னாகியே யித்யாதி) ஸ்வதஸ்ஸமானவேதார்த்தத்தை ஸம்க்ஷேபித்து ஸஹஸ்ரஸங்க்யையாக ப்ரபந்தீகரித்தாருண்டோவென்ன. (சதுர்விம்ச இத்யாதி) ஸ்ரீராமாயணத்தோடு ஸமமாக விருபத்து நாலாயிரமாகப் பாடாதே ஆயிரமாகப் பாடுவானென்னென்ன (ஓராத்மாவுக்கு இத்யாதி). "சடகோபனருள்" என்றாற்போலே "பாடினானருள்" என்றதுக்கு ஸார்த்தகத்வம் (மயர்வற இத்யாதி) கண்டீர் என்றதுக்கு தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார். (ஈச்வர னித்யாதி).

அவர்களுடைய உக்தியைக்கண்டு திருத்தவொரு ப்பட்ட படியாலே யிவரருள் ப்ரஸாதம் மன்றோ வென்கை. (இவ்வுலகினில் மிக்கதே) விசுவிதீப்ராமாண தத்துமயத் தையும் கவலீகரித திருக்கை. அதனில் பெரியவெனனவா" என்று ஸமவிஷயத்தில் தமக்குண்டான ஸந்நிவேசத தளவும போருமா யிற்று எனனளவிலே கூறுவையும. (அ)

'வொகஸ்த உகிவொகஃ' எனகிற வ்யூத்தியை யுடகொணடு அருளிசசெயகிறா (விசுவிதீபரொத்யாஷி) தமமுடைய பக கல்பணணின கூவெயை உஜ்ஜீவநஹேது விவரிககிறார். (அதனில உதரஷி.) அருளகோணடாடுமடி யவரின்புறவவ் வருமறையினுடைய பொருளையருளினன, அருள்கொணடா யிர மின்றமிழப்பாடினனுடைய வருளிவ்வுலகினில மிக்கதே கணடீர் எனறநவயம். (அ)

ஒன்பதாமபாட்டு.

மிககவேதியர்வேதத்தினுட்பொரு
ணிறகப்பாடியெனனெஞ்சுணிறுத்தினன்
தககசீர்சசடகோபனெனனம்பிககாட
புக்ககாதலடிமைபபயனன்றே.

வ்யாக்யானம்.

மிக்கவேதியர்	ஸர்வாதிசஙகர்களுடைய
வேதத்தின்	வேதத்தினுடைய,
உட்பொருள்	தாத்பர்யமான அர்த்தம்
நிற்க	நிற்க

பாடி	ப்ரீதியை த்விகுணமாகப் பாடி
என்னெஞ்சுள்	என்மனஸ்ஸிலே
நிறுத்தினான்	ஸுப்ரதிஷ்டிதமாம்படி பண்ணினார் ;
தக்க	தகுதியான
சீர்	ஜ்ஞாநாதிஸம்பத்தியையுடைய
சடகோபன் என்நம்பிக்கு	என்னுடைய ஸ்வாமியான ஆழ்வார்க்கு
ஆட்புக்ககாதல	தாஸ்யத்திலே ப்ரஸக்தியுண்டானகாதல்
அடிமை	தாஸ்யதைக்கு
பயனன்றே	ப்ரயோஜநமாம்.

ஸாராஸாரம்.

ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆழ்வாருடையவருள் "உலகினில் மிக்கது" என்கைக்கடி யென்னென்னில ; என்னுடைய தண்மை பாராதே ஸகலவேதங்களினுடையார்த்தஸாரத்தைபாடி, அத்தை யெனக்கு

அரும்பதம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு. "மிக்கது" என்கைக்கு என்றது-மிக்கதென்றறிகைக் கென்றபடி. ஸ்ரீமதுரகவிகள் மஹாதீர்த்தி னின்றும் ஆழ்வாருடைய திவ்யதேஜஸ்ஸை ஸாக்ஷாத்கரித்து வந்த அநுஷ்டாநங்களாகையாலே இவருக்கொரு தன்மையு [illegible]

உபகரித்தா ரென்கிறார். "நீசனேன் நிறைவொ ன்றுமிலே னென்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச் சோதி" என்று அவ்விஷயத்தில் ஆழ்வாரருளிச் செய்தத்தை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே யிவரருளிச செய்கிறார்.

(மிக்கவேதியர்) ப்ராஹ்மணஶ்ரேஷ்டமான வேதத்தையே நிரூபகமாக வுடையவர்கள். "உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்ய க்கேட்டிருக்கையாலே, "ப்ராஹ்மணஶ்ரேஷ்டர்" என்கி றார். ஸவேதகஸாவாத்யயநம் பண்ணினவர்க ளென் றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள்) ஸகலவேதங்களி னுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தை. வேதாந்த ரஹஸ்யம் - ததீயஶேஷத்வ பர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வ மென்

மெனறருளிச்செய்கிறார் (நீசனே னித்யாதி.) மிக்க என்ற துக்கு-ஶ்ரேஷ்டதையும் பஹுத்வமும் என்றிரண்டர்த்தம். முந் தினத்தையருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணேத்யாதி.) ப்ராஹ்மண ஶ்ரைஷ்ட்யம் வேதாத்யயநாதிகளாலே. இப்படி விஶேஷண மிடவேண்டுமோவென்ன; ஆழ்வார்விஶேஷண மிட்டாற்போலே யருளிச்செய்தா ரென்கிறார். (உளன இத்யாதி.) இரண்டாமர்த்தம் (ஸவேதகேத்யாதி.) வேதார்த்தம் பக வச்சேஷத்வமன்றோ, உட்பொருளை தன்னெஞ்சில் நிறுத்துகை யாவ தென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (வேதாந்தரஹ ஸ்யமென்று தொடங்கி, ஸ்த்ரமாக்கின ரென்னு மளவும்.) ஆழ்வாரோவிக்கொள்ள, தாமிங்கே யடிமைசெய்கையாலே தமக்கிங்கே ஸித்தவடிமை, ஆழ்வாருக்கு [illegible]

றிறே வைதிகஶாஸ்த்ரம் நிர்ணயித்தது. (நிற்கப்பாடி) ஸூக்ஷ்மமான வேதார்த்தஸாரத்தைக் கேட்பார்க்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படி பாடி. "பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார்யவரேலும்" என்றும் "எம்மையாளும் பரமர்" என்று மருளிச்செய்தாரிறே. (என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்) ஸம்ஶ்லேஷகத்துக்கும் கூட மேட்டுமடையான வென்னெஞ்சிலே யித்தை ஸ்திரமாக்கினார். கல்லைத்துளைத்து அதிலே நீரைநிறுத்துவாரைப்போலே, நிஸ்ஸாரமான வென்னெஞ்சுக்கு மிதுவே விஷயமாம்படிபண்ணினார். இதிறே - என் தன்மையைப் பாராதே யென்றிறத்திற் பண்ணின வுபகாரம்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இது துடங்கி உபகார ஸ்ம்ருதியாலே தமக்குப்பிறந்த ஸந்தோஷத்தைப் பேசுகிறார். (தக்கசீர்ச்சடகோபன்) "ஸர்வஜ்ஞன் கவிகள்" என்றால் தகுதியான கல்யாணகுணங்களை

ஏவிகொள்ள மாட்டாமையாலே பாவைத்திலே ஸம்ஸித்ததென்றபடி. வேதாந்தாசார்யர் - ப்ரணவத்தில் அர்த்தம். உக்தார்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (கல்லைத்துளைத்தித்யாதி) நிஸ்ஸாரமான ஸம்ஶ்லேஷகம் கூடப்புகுராதபடி கீழோடே யிவ்வர்த்தத்துக்குச சேர்த்தியுண்டாகையாலே ப்ரீதாத்மாவாக ஸ்வயமாராதனம்பண்ணுகிறார். (இதிறேயித்யாதி.)

இது துடங்கி என்றது - இந்த அர்த்தம் மேற்பாட்டிலும். தக்கவென்றதுக்கு ஒன்று சொல்லவேண்டுகையாலே ஸர்வஜ்ஞன் கவி என்று சொல்லுகைக்குத் தக்கவென்றார் அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஜ்ஞனித்யாதி.) கண்ணன்தனக்குக்

யுடைய வாழ்வார். "அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி" என்றால் ஸர்வேஶ்வரத்துக்குப் போரும்படி யிரு க்குமாபோலே, "ஸர்வேஶ்வரன் கவிகள்" என்றால் போரும்படியாயிற்று ஆழ்வாரிருக்கும்படி;"ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவரீசன் கண்ணன்றனக்கேற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன்" என்று தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. (என்நம்பிக்கு) அது க்குமேலே யொரு வைலக்ஷண்யமிறேயிது. என்னை விஷயீகரிக்கைக்குத் தகுதியான ஶீலாதிகுணவை லக்ஷண்யத்தை யுடையரானவர்க்கு. (ஆட்புக்ககாதல்) அநந்யார்ஹஶேஷமாக்கினதாஸி. (அடிமைப்பயனன் றே) இந்த தாஸியன்றோ வப்போதே ஞாநமான வ்யாபாரத்தோடே வ்யாப்தமாயிருப்பது. ஸமவ விஷயத்தில் தாஸியடியாகப்பிறந்தஞாநம், ஶரீர விஶேஷம்பிறந்தால் அஸ்தாதி ஶாஸ்த்ரத்தாலே யொரு தேஶவிஶேஷத்திலேசென்றால்பெறக்கடவதாயிறே

கவியென்றாலேற்கும் பெரும்புகழ் என்றுகருதி, வ்யாக்யான மருளிச்செய்கிறார் (ஏற்கும் இத்யாதி.) "தக்கசீர்" என்ற போதே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லி யிருக்க, நம்பி என்பானென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்குமேலே இத்யாதிவாக்யத்தாலே.) ஆள்புக்ககாதல் - ஆள்புக்குப் பண்ணினகாதல். இத்தை யருளிச் செய்கிறார். (அநந்யா ர்ஹாதி) அடிமையை, பயனாக - ஸமமாக வுடைத்தான தென்று அர்த்த மருளிச் செய்கிறார் (அப்போதே யித்யாதி.) வ்யாவர்த்ய வைலக்ஷண்ய விவரணம் பண்ணுகிறார் (ஸமவதித்யாதி)

யிருப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆழ்வார்பக்கல்பிறந்த ருசி, ஐஸ்வர்யத்தோடே இங்கேயாழ்வார் திருவடிகளிலே யெல்லாவடிமையுஞ் செய்யலாம்படி பண்ணும். "துயராறுசுடரடிதொழுதெழு" என்று முதலிலே யனுஸந்தித்த வாழ்வார்க்கு*முனியேநான்முகனுக் கவ்வருகேயிறே பேற்றுயிற்று; இவ்விஷயத்தில் ருசிபிறந்தால் அத்தனை விளம்பியாதென்கிறது. அன்றேயென்கிறது - ஆமென்றுமாம். (௯)

இத்தை முதலிக்கிறார் (துயராறுஸுத்ராதி.) முந்தின வாக்யத்தில், அன்றேயடிமைப்பயன் என்றநுபவம். இரண்டாமவாக்யத்துக்கு யதாக்ரமநுபவம். (௯)

பத்தாம்பாட்டு.

பயனன்றாகிலும்பாங்கலராகிலுஞ்
செயனன்றாகத்திருத்திப்பணிகொள்வான்
குயினின்றால்பொழில்சூழ்குருகூர்நம்பி
முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே.

ப்ரதிபதம்.

பயனன்றாகிலும்	ப்ரயோஜநமில்லாமற் போனாலும்
பாங்கலராகிலும்	பாங்கின்றிக்கேயிருந்தார்களேயாகிலும்
செயல்	வ்யாபாரத்தை
நன்றாக	ஸம்ஸ்காரஸாபேக்ஷமாக
திருத்தி	ஶிக்ஷித்து
பணிகொள்வான்	ஸமஸ்தாநவத கைங்கர்யத்தில் அந்வயிப்பிக்கிறார்

குயில	ஆழ்வார் ஸந்நிதானத்திலே யிருக்கிற குயில்களுங்கூட
நின்று	நின்று
ஆல்	திருவாய்மொழியைப் பாடுகிற வ்யுக்தியையுடைய
பொழில்	பொழிலாலே
சூழ	சூழப்பட்ட
குருகூர்	திருநகரிக்கு
நம்பி	நிர்வாஹகரானவரே
உன்றன்	தேவரீருடைய
மொய்ய	ஸ்ராவ்யமான
கழற்கு	திருவடிகளுக்கு
அன்பையே	அன்பையே
முயல்கின்றேன்	அப்யஸியாநின்றேன்.

ஸ்வாபதேசம்.

பத்தாம்பாட்டில், ஆழ்வார், தமக்கு உபகரித்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, தாம் இதுக்கு முன்பு ஆழ்வார் விஷயத்தில் நின்ற நிலையடங்க முதலடி

அரும்பதம்.

பத்தாம்பாட்டு. “ஆட்புக்க காதலடிமைப் பயனன்றே” என்று தாம் அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கைங்கர்யங்களைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, “பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும்” என்று அநுஸந்திக்கக் கூடுமோவென்கிற ஶங்கையிலே, அது தம்நெஞ்சிற் படாமையாலே யருளிச்செய்கிறாரென்று அவதாரிகை (ஆழ்வார் உக்ருஷ்டி.) தமக்கு — மதுரகவிகளுக்கு. உபகார

யிட்டிலராகித் தோற்றுகையாலே, அவர்பண்ணின வுபகாரத்தைப் பேசுகிறார். ஸ்வாமின் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லையோ வென்னில்; "க்ருதஸ்யாவாப்ரஸிம்ஹஹ்யா நதத்பஸ்யாமி க்ஷயந்த்ந" என்று ஸ்ருதாஸக்தாபி விஸ்தீர்ணெ யான ஸ்ருஷ்டியும் ஸத்ருசமல்லவென்றிறே ஸாதாரர். அவன் இவனுக்குஉபகரித்தது ஸ்வாபாவிகமாயிருப்பதொரு ஸ்வரூபத்தை யானால், அப்படியே யிருப்பதொரு ஸ்வரூபத்தை யுபகரித்தாலிறே இவன்ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணினானவது; ஆகையாலே ஸ்வாமிவிஷயத்தில எல்லாம் செய்தாலும, அவன் பண்ணின வுபகாரத்தைப் பார்த்தால் ஒன்றும் செய்திலனாய் என்றுமொக்கக குறைவாளனாய்ப் போருமித்தனை.

த்தை என்றது - "என்னெஞ்சுள நிறுத்தினான்" என்றத்தை கடாக்ஷித்து. இதுக்கு முன்பென்றது - "பயனன்றாகிலும" உத்தாரகமாவநந்தரத்துககு முன்பென்றபடி. அவன்பண்ணின உபகாரம் என்றது - தன்பககலொன்று மின்றிக்கே யிருக்கப்பண்ணின உபகாரமென்றபடி. முதலடியிட்டதாகத் தோற்றுகைக்கு ஹேது, தாம்பண்ணின கைங்கர்யாசரணம் ஸத்ருசமல்லாமையாலே யத்னதப் பண்ணககூடா தென்று கருத்து. ப்ரத்யுபகாரம் - ஸத்ருசோபகாரம். ப்ரத்யுபகாரமில்லாமைக்கு ஸாத்ரங்காட்டின வசனம் உபபத்தியுங்காட்டுகிறார் (அவன் இவனுக்கு உத்தாரக.) ஸ்வரூபதி

(பயனன்றாகிலும்) நாட்டிலே யொருவனுக்கு உபகரிப்பது ஒரு ப்ரயோஜநத்தைப் பற்றியிறே, அங்ஙனொரு ப்ரயோஜந மில்லாதிருக்கச் செய்தேயும். (பாங்கலராகிலும்) ப்ரயோஜந மில்லாவிட்டால், சொல்லுகிற போது ஹிதம் கேட்கைக்குப் பாங்கா யிருக்கலாமிறே; அங்ஙன் பாங்கின்றிக்கே யிருந்தார்களே யாகிலும். இப்படியிருக்கு மவர்களுக்கு ஹிதம்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; இவர்கள நாஶம் பொறுக்கமாட்டாம லிறே; இப்படி உபதேஶிப்பா ருண்டோ வென்னில்; ராவணனுடைய நாஶத்தைக்கண்டு "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" என்று அவனுக்கு ஹிதம் சொன்னாளிறே பிராட்டி; ஒருவன், தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையு மடைத்துக்கொண்டு அகத்துக்குள்ளே கிடக்க, அகம் நெருப்புப்பட்டுவேகாநின்றால், கண்டுநின்றார் அவிக்கும்போது, தங்களுக்கொரு ப்ரயோஜநத்தைப்பார்த்தல், உள்ளேகிடந்தவன் அபேக்ஷித்ததுக்காக வாதலன்றிறே யவிப்பது; இப்படியாயிற்று ஆழ்வார்படியும். (செயல் நன்றாக) தனக்கொரு ப்ரயோஜநமில்லையேயானாலும், எதிர்த்தலைபாங்கின்

கண்டு உபதேஶிக்கைக்கு உபபத்தியுங்காட்டுகிறார் (ஒருவனுக்கித்யாதி). அகம்-க்ருஹம். ஸஜாதீயஸம்ப்ரதாயகமாக எடுத்த ப்ரதீகத்துக்கு தாத்பர்யம் (தனக்கு இத்யாதி.) ஸ்வப்ரயோஜநமில்லாதே போனாலும் அவன் ப்ரயோஜந மானாலும் ஸஹிக்க வேண்டாவோ வென்று ஸந்தேஹத்துக் கருத்து.

றியே யொழிந்தால் அவனுஜ்ஜீவிக்கும்படியென்னென்னில்; தன்னுடைய செயலாலே யெல்லாம் நன்றாம்படிபண்ணி. இவன்செயல்தான் நன்றாம்படி யென்னவுமாம். (திருத்திப் பணிகொள்வான்) "தீர்ந்த வடியவர்தம்மைத் திருத்திப் பணிகொளள வல்ல" என்று- "ஸாத்யமும் ஸாதகமும்தானே" என்று அத்யவஸித்திருக்கு மவர்களுடைய விரோதியைப் போக்கி அடிமைகொள்ளுமவன் என்றதிறே ஸ்வரூ ஸ்வானே; அங்ஙனன்றிக்கே, இவையொன்று மின்றிக்கே யிருக்குமவர்களையும் திருத்திப்பணிகொள்ளுமவரிறே யாழ்வார். பணிகொள்வான் - குருகூர் நம்பி என்றந்வயம்.

குயில்நின்றால் பொழில்சூழ் என்றவிடம், திருத்திப்பணி கொள்ளும்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தம். இவரொரு

செயல் நன்றாக என்றது ஸாபேக்ஷமாக விருக்கையாலே, ஆழ்வாருடையசெயலாலே என்று கீழருளிச்செய்து, இவன் செயலைநன்றாகப்பண்ணியென்று அர்த்தாந்தரம் (இவன்இத்யாதி) திருத்தி என்றதுக்கு - திருந்தாதவரையும் திருத்தியென்றாய் வ்யாவர்த்யஸாபேக்ஷமாக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தீர்ந்த இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.) (இவையொன்று மின்றிக்கே என்றது) ஸாத்யமவனேயென்றும் ஸாதகமவனே என்றும் சொல்லுகிற அத்யவஸாயங்க ளின்றிக்கே என்றபடி. கொள்வான் என்றது - கொள்ளுகைக்காகவென்று போராமைக்காக, அந்வயம்காட்டுகிறார் (பணிகொள்வான் இத்யாதி)

காலத்திலே ஆற்றாமையாலே "காண வாராய்" என்று கூப்பிடுவது மொருபாசுரமுண்டு; "யாவர் நிகரகல்வானத்தே" என்று களித்துச்சொல்லுவது மொருபாசுரமுண்டு; இவர் பாசுரத்தைக் கேட்ட குயில்களும் செவியத்தாலே யிப்பாசுரத்தையே சொல்லும்; ஆகவிரண்டு பாசுரத்துக்கும் குயில்களாயிற்றுப் பயிற்றுவன. (குருகூர் நம்பி) "ஊரும் நாடுமுலகமுந்தன்னைப்போல்" என்று வேதநருடைய வளவன்றிக்கே, திக்குக்களளவு மேறும்படியாயிற்றாழ்வாருடைய யஶஸ்ஸு யிருப்பது. (முயல்கின்றே னுன்றன் மொய்கழற் கன்பையே) உன்னுடைய ஶ்லாக்யமான திருவடிகளுக்கன்பையே, முயல்கின்றேன் - யத்நியாநின்றேன், செய்கிற வடிமையால் த்ருப்தி பிறவாமையாலே, "திருவடிகளிலேயெனக்கபிநிவேஶம் வேணும்" என்று அர்த்திக்கிறாரிறே. "என்னைத்தீமனங்கெடுத்தா யுனக்கென்செய்கேன்" என்று ஆழ்வார் தாம் அவ்விஷயத்திலே தடுமாறினாற்போலே, பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாமையாலே தடுமாறுகிறார். (க0)

செவியத்தாலே - செவியாலே. பயிற்றுகை - அப்யஸித்துச் சொல்லுகை. * நம்பி வேதார்த்தம் (ஊரும் இத்யாதி.) மொய் - ஶ்லாக்யதை. கழற்கு என்றது, ஸப்தம்யர்த்தே சதுர்த்தியாய், விஷயவிஷயீபாவலக்ஷணையிட்டு தாத்பர்யம் (செய்கிற இத்யாதி.) முன்பே அபிநிவேஶமுண்டாயிருக்க, இவர் வாசஃ அத்தை ப்ரார்த்திப்பா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (என்னை இத்யாதி.) (க0)

பதினோராம்பாட்டு.

அன்பன்றன்னையடைந்தவர்கட்கெலா
மன்பன்தென்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு
அன்பனாய்மதுரகவிசொன்னசொல
நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே

ப்ரதிபதம்

	[illegible] வாக ஸு[illegible]தையே நிரதி சயமாக வுடையவ
[illegible]	தம்மை
அடைந்தவர்கட்கெல்லா	ஆச்ரயித்தவர்க்கெல்ல விரும்ப
அன்ப	வாத்ஸல்யத்தையுடையராய
தென்	ஸௌ[illegible]யமான
குருகூர்	திருநகரிக்கு
நகர்நம்பிக்கு	நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருக்கு
அன்பனாய	தாஸபூதராய
மதுரகவி	ஸ்ரீமதுரகவிகள்
சொன்ன	அருளிச்செய்த
சொல்	பாசுரங்களை
நம்புவார்	[illegible]மாக நினைத்திருக்குமவர் களுக்கு
பதி	வஸ்தவ்யதேசம்
வைகுந்தம	பரமபதமாக
காண்மின்	காணுங்கள்.

வ்யாக்யாநம்.

பதினோராம்பாட்டில், நிகமத்தில், இஸ் ஸௌலப்யத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு ஸ்வாஸ்ரயணீய வாஸஸ்தானமென்கிறார்.

(அன்பன்) வாத்ஸல்யத்தையே நிரூபகமாக வுடையவனாயிற்றீஸ்வரன், "இன்னானுக்கு அன்பன்" என்று விசேஷியாமையாலே. "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதாமாதா ச மாதவ:" என்கிறபடியே - ஸர்வவிஷயமாயிற்று அவனுடைய வாத்ஸல்யமிருப்பது. அதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதாமாதா ச மாதவ:" என்றும், "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்றும் - ஜநகத்வப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதாரணமா யிருக்கையாலே வாத்ஸல்யமும் பொதுவாயிருக்கும். (தன்னையடைந்தவர்கட்கெல்லாமன்பன் தென்குருகூர்நகர்நம்பி) ஆழ்வாருடையவன்பு அங்ஙன் பொதுவாயன்றேயிருப்பது; "பாமனைப் பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும - அவர் - எம்மையாளும பரமர்" என்கிறபடியே -

---

அரும்பதம்.

பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில் "நம்புவார்பதிவைகுந்தங் காண்மின்" என்றத்தைக கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நிகமத்தி லித்யாதி.)

அன்பன் என்றவிடத்தில் ப்ரீதியை விஷயாநுரூபமாக வாத்ஸல்யமாக வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தை இத்யாதி.) அன்பன்றன்னை யடைந்தவர்கள் - ஸ்ரீஹோஸாம

ஸமவத்ஸ்வ ஸ்வநிவஸ்வநமாயிறேயிருப்பது. தம்மைப் போலே "அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்" என்பாரெல்லாரையும் தமக்கு நாயராக வாயிற்று நினைத்திருப்பது. (தென்குருகூர்நகர்நம்பி) "அடியாரடியார்தமமடியார்" என்று - தத்ஸ்வ ஸ்வத்ஸ்வகளளவும் பண்ணின ஸௌசத்தாலே ஸுஹ்ருணாயிருப்பர். (நம்பிக்கன்பனாய்) ஸமவத்விஷயத்தளவுமன்றிக்கே ததீயரளவுமன்றிக்கே ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸக்தராய். தனக்கு ஸேவ்யாயும் வேண்டியிருக்கில் ஸமவத்விஷயத்தைப் பற்றவமையும; அங்ஙன் றானுகந்த தன்றிக்கே "ஈஸ்வரனுகப்பே ஸேஷார்யம்" என்றிருக்கில் ஸாமவதர்களைப் பற்றவமையும்; "ஜாநீக்வா ஸெத்வஸௌசதம்", "ஸௌஹ்ருணாஹிவாஷ்ணவா:" என்று- பாண்டவர்களைத் தனக்கு யாசகராகவிறே நினைத்திருப்பது; ஈஸ்வரனோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு வாசியற எல்லாருடைய வுகப்பும் ஸேஷார்யமென்றிருக்கில் ஆசார்யனைப்பற்றவடுக்கும்; "ஆசார்யவாந்" என்றுயிற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுகப்பது.

வதர்கள். இங்கு, அன்பன என்றது - ஸக்தன் என்றபடி.

* நம்பி ஸ்ரீதாஸரும் (அடியாரித்யாதி.) ஸமவானையும் ஸாமவதாகளையும் பற்றாமல், ஆழ்வார் விஷயத்தி லனபராவானெனனென்ன; அன்பன், தன்னையடைந்தவர்கட் கெலாமன்பன், நம்பிக்கன்பன், என்கிற ஷஙங்களை கடாக்ஷித்து இவ்வர்ணுக் குண்டான ஸம்பந்தங்களை யருளிச் செய்கிறார் (தனக்கு என்றுதொடங்கி அஞ்சவாக்யத்தாலே).

ப்ரபந்தத்திலே ஆசார்யன் தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந முகத்தாலே ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து ஸமாஶ்ரயணவேளையிலே புருஷகார பூதனாய, தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தாலே யிவனை நல் வழியே கொண்டு போய், ப்ராப்திதசையிலும கைங்கர்யவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய, இப்படி ஸஹகாரத்தாலே யுத்தேஶ்யனாயிறே யி ருப்பது. (மதுரகவிசொன்னசொல) ஆழ்வாரைத் தாமசொன்னபாசுரம தமக்கினிதாயிருக்கையாலே * மதுரகவி யென்கிறார். (சொன்னசொல் நம்புவார் பதிவைகுந்தம்காண்மினே) இனிதாயிருந்த தில்லை யாகிலும், இப்ரபந்தத்தைத் தஞ்சமாக நினைத்தி ருக்கு மவர்களுக்கு ஸர்வதேசமும் ப்ராப்யம். ஆ ழ்வா ருத்தேஶ்யரானல், 'திருநகரியன்றோ ப்ராப்ய மாவதென்னில்; திருநகரியில் பொலிந்து நின்ற பிரானனையும் ஆழ்வா ரானையுமாய் இருபுரியாய்ச் செல்லும்; அங்ங னன்றிக்கே ஆழ்வா ரானையே யாய்ச செலலும ப்ராப்யம்; "அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ" என்றும், "வானவர்நாடு" என்றுஞ் சொல்லக் கடவதிறே. நம்பி திருவழுதி வளநாடு

அவர்களுக்குக்கப்பாக வன்றிக்கே அவன்பண்ணின உப காரத்தாலும் பற்றவேண்டு மென்கிறார் (ப்ரபந்தத்தில் உதா[illegible]) "சொல்[illegible]" என்றதே, *[illegible] என்கை யாலே [illegible] (இனிதாய[illegible]) (இருபுரியாவது) ஒரு [illegible] முறைக்கு, எதி[illegible]கை. இதுகே

ஞாஸர், "நம்புவார்பதிவைகுந்தம்" என்று - "அவர்களிருந்த தேசங்காண் பரமபதம்" என்று சொல்லுவர்; "உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம்மூரெல்லாம்" என்னக்கடவதிறே; "கூரத்தாழ்வான்மகன்பிறந்தபின்பு ஸம்ஸாரமும் பரமபதமு மிடைச்சுவரைத் தள்ளி யொருபோகி யாயிற்றுக் காண், என்று பெற்றி பணித்தார்" என்று பிள்ளையருளிச்செய்வர். (கக)

தானே பரமபதம் என்றதற்கு ஸாதகமாக வருளிச்செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வா னித்யாதி.) (பெற்றிபணித்தார் என்றது) இங்கேயிருக்கச்செய்தே தானே அநுபவிஷ்யதியமுநா ஹவத்தைப் பெற்றிபணித்தார். அங்குத்தையி லநுபவம் இங்கே கிட்டுகையாலே யிங்கேயிருந்தே யந்த விபூதியை யுண்டாக்கினார்; ஆகையாலே யொருபோகியாயிற் றென்றபடி. (உக)

பெரியவாசசான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு

ஸ்ரீ திவ்யவ்யாக்யாந வரும்பதங்கள்

முற்றின.

3229
(7095) MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY